

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Kočandrlovou ve věci

žalobkyně:

I. [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Antonínem Továrkem
sídlem třída Kpt. Jaroše 1844/28, 602 00 Brno

proti

žalovaným:

- 1 Ing. [redacted] [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Milošem Vostrovským
sídlem Lublaňská 40, 120 00 Praha 2
- 2 Ing. [redacted] [redacted] narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Fráňou, Ph.D.
sídlem Sokolovská 5/49, 186 00 Praha 8
- 3 Ing. [redacted] [redacted] CSc., narozený dne [redacted]
bytem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Holešínským
sídlem Korunní 1302/88, 101 00 Praha 10

o zaplacení částky 575 690 430,48 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni částku 575 690 430,48 Kč s úrokem z prodlení ve výši 2 % jdoucím z této částky od 25. 5. 2004 do zaplacení, to vše do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

- II. Žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení v částce 6 417 422,73 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaní jsou povinni společně a nerozdílně zaplatit České republice na účet Krajského soudu v Plzni soudní poplatky za řízení v prvním stupni a odvolacím řízení v celkové výši 2 000 000 Kč ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Předmětem samostatného rozhodnutí bude stanovení povinnosti žalovaným společně a nerozdílně zaplatit státu plnou náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou soudu dne 4. 6. 2001 doplněnou podáním ze dne 3. 7. 2008 domáhala jménem podílníků fondu po žalovaných zaplacení částky 575 690 430,48 Kč s příslušenstvím, a to z titulu náhrady škody, již měli žalovaní jako členové představenstva způsobit jejich činnostmi na majetku podnikatelského tržního podílového fondu obhospodařovaného žalobkyní postoupením pohledávek fondu za společností K [REDAKCE] akciová společnost (dále jen „K [REDAKCE]“), která má 100 % účast na základním kapitálu žalobkyně, a to s výrazným diskontem po jejich splatnosti. Způsobená škoda představuje rozdíl mezi nominální výší postoupených pohledávek a úplatou za jejich postoupení.
2. Žalovaní shodně na svoji obranu uvedli, že jejich jednáním žádná škoda nevznikla. Je obvyklé, že úplata za postoupené pohledávky je nižší, nežli jejich nominální hodnota. Navíc v daném případě měla výše úplaty podklad ve znaleckých posudcích. Především namítali, že žalobkyně není k podání žaloby aktivně věcně legitimována, protože tvrzená škoda vznikla na majetku v podílovém fondu, a tedy na majetku podílníků. Žalovaní mohou nést odpovědnost za závazky žalobkyně ke škodě podílníků z titulu jejich zákonného ručení pouze tehdy, pokud jako členové představenstva svým jednáním takovou škodu za společnost způsobili. Vznik škody nebyl žalobkyní prokázán. V neposlední řadě žalovaní argumentovali ohledně zániku oprávnění žalobkyně jednat svým jménem na účet podílníků poté, co byl podílový fond zrušen, a uplynula lhůta pro majetkové vypořádání s podílníky. 2. žalovaný vznesl námitku promlčení uplatněného nároku.
3. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 26. 5. 2006 č. j. 42 Cm 107/2001-122 byl žalobní návrh zamítnut z důvodu nedostatku věcné aktivní legitimace žalobkyně v řízení. Usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2007 č. j. 14 Cmo 431/2006-160 byl uvedený rozsudek soudu prvního stupně zrušen a věc vrácena k dalšímu řízení. Otázka aktivní věcné legitimace žalobkyně byla postavena najisto, když dle názoru odvolacího soudu z povahy věci vyplývá, že pod obhospodařování majetku v podílovém fondu dle § 14 odst. 1 zák. č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech (dále též jen „ZISF“) ve znění účinném od 1. 7. 1996 spadá i uplatňování náhrady škody na svěřeném majetku vzniklé. Má-li investiční společnost povinnost hospodařit se svěřeným majetkem s odbornou péčí s cílem zabezpečit zvětšení tohoto majetku, tím spíše musí bránit jeho zmenšení, a dojde-li ke škodě na tomto majetku, jistě může vymáhat její náhradu po všech osobách, které ji měly způsobit, tedy i po bývalých členech svého představenstva. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 1. 2010 č. j. 42 Cm 107/2001-345 bylo žalobnímu návrhu vyhověno co do jistiny a 2 % úroku z prodlení z této částky od 25. 4. 2004 do zaplacení, když soud měl za to, že aby mohla mít žalobkyně ve věci úspěch, musela tvrdit a prokázat jednak vznik závazku žalobkyně k náhradě škody podílníkům, neschopnost žalobkyně tuto škodu podílníkům z vlastního majetku nahradit a dále to, že žalobkyni samotné vznikla škoda a že za tuto škodu odpovídají žalovaní. Ve všech těchto částech žalobkyně unesla břemeno tvrzení i břemeno důkazní. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 11. 2012 č. j. 14 Cmo 76/2011-541 byl tento rozsudek soudu prvního stupně

změněn tak, že žaloba byla zamítnuta s tím, že s tímto výrokem poté souvisela i změna v nákladových výrocích. Odvolací soud se předně zabýval námitkou promlčení, která na straně žalované zazněla, a shledal ji důvodnou. Dle názoru odvolacího soudu nárok žalobkyně vůči žalovaným z titulu ručení dle § 194 odst. 6 obchodního zákoníku, který soud prvního stupně shledal opodstatněným, byl řádně uplatněn až v doplnění (fakticky změně) žaloby došlé soudu dne 7. 7. 2008, tedy po čtyřleté promlčecí době stanovené v § 397 obchodního zákoníku, a byl proto podle § 387 odst. 1 obchodního zákoníku promlčen, a podle § 388 odst. 1 obchodního zákoníku nemohl být soudem přiznán. Rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 10. 3. 2015 č. j. 29 Cdo 1319/2013-585 byl uvedený rozsudek Vrchního soudu v Praze zrušen a věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení s odůvodněním, že závěr odvolacího soudu, podle kterého byl podáním dovolatelky (žalobkyně) doručeným soudu dne 7. 7. 2008 uplatněn jiný nárok než v žalobě, není správný. Vrchní soud v Praze poté svým rozsudkem ze dne 13. 10. 2016 č. j. 14 Cmo 76/2011-629 rozsudek soudu prvního stupně ze dne 25. 1. 2010 změnil tak, že žalobu zamítl (rozhodl shodně jako ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2012). Tentokrát odvolací soud své rozhodnutí odůvodnil právním názorem, že prvotním předpokladem pro vznik závazku žalovaných z titulu jejich ručení podle § 194 odst. 6 obchodního zákoníku ve znění účinném od 1. 7. 1996 za závazek žalobkyně vůči podílníkům je vznik samotné škody podílníkům. Majetková újma by podílníkům vznikla v okamžiku, kdy jejich nároky plynoucí z podílového listu nebyly v rámci likvidace uspokojeny. Klíčovou otázkou pro vznik samotné škody podílníkům je, zda podání žaloby na zaplacení předmětných pohledávek a jejich vymození, případně podání návrhu na konkurs K [redacted] by podílníkům přineslo větší uspokojení, než jim přineslo postoupení pohledávek. Zde jde ovšem jen o hypotetické úvahy o výsledku řízení vedeného proti K [redacted] a úspěšného vymození přisouzených pohledávek, event. jejich uspokojení v plné výši v konkursu. Jestliže není naplněn základní předpoklad vzniku odpovědnosti investiční společnosti v souvislosti s vytýkaným jednáním, tj. samotná škoda, není důvod zabývat se zbývajících předpoklady odpovědnosti za škodu; nenastupuje pak ručení žalovaných podle § 194 odst. 6 obchodního zákoníku a není třeba se dále zabývat vytýkaným porušováním jejich povinností vůči investiční společnosti. Rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 3. 2019 č. j. 27 Cdo 3472/2017-696 byl tento rozsudek Vrchního soudu v Praze zrušen a věc vrácena odvolacímu soudu k dalšímu řízení. Dle názoru Nejvyššího soudu skutečnou škodu může představovat také splatná pohledávka věřitele, kterou vzhledem k okolnostem případu lze považovat za nevymahatelnou. I v tomto případě lze totiž hovořit o újmě, která nastala (projevila se) v majetkové sféře poškozeného (věřitele), spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu a je objektivně vyjádřitelná (vyčíslitelná) všeobecným ekvivalentem (penězi), a je tudíž napravitelná, nedochází-li k naturální restituci především poskytnutím peněz. Ke vzniku škody dochází okamžikem, kdy je vzhledem k okolnostem případu nepochybné, že pohledávka za obligačním dlužníkem je nevymahatelná. Skutečná škoda v podobě ztráty vymahatelnosti pohledávky může vzniknout i tehdy, jestliže investiční společnost nevymáhá, ač s ohledem na konkrétní okolnosti může a má, splatné pohledávky tvořící majetek podílového fondu a v důsledku následného snížení či dokonce ztráty bonity dlužníka dojde k tomu, že pohledávka je (částečně či zcela) nevymahatelná. Postoupí-li investiční společnost pohledávky tvořící majetek podílového fondu, ztrácí možnost tyto pohledávky vymoci (do majetku podílového fondu). Nejpozději v tomto okamžiku tedy vzniká (může vzniknout) na majetku podílového fondu skutečná škoda, a to (zpravidla) ve výši rozdílu mezi částkou, kterou by bylo možné do podílového fondu získat v případě neprodleného vymáhání splatné pohledávky a výší úplaty za postoupení pohledávky (za předpokladu, že výše úplaty odpovídala alespoň tržní hodnotě postupované pohledávky v místě a čase, kdy byla postoupena, a že byla uhrazena). Pro určení výše skutečné škody je tudíž nutné zjistit, zda a v jaké výši by na pohledávku mohlo být plněno v případě jejího včasného vymáhání vůči dlužníku, popř. přichází-li taková varianta v úvahu, kolik by činila výše úplaty za postoupení takové pohledávky bezprostředně po její splatnosti. Pro tyto účely je přitom významná majetková a finanční situace dlužníka (jeho bonita) v době, kdy se pohledávky staly splatnými. Jestliže odvolací soud neposuzoval, jakou hodnotu měly postupované pohledávky v době jejich

splatnosti, resp. jakou částku by mohli podílníci získat, kdyby žalovaní pohledávky vymáhali řádně ihned po jejich splatnosti, popř. kdyby je ihned po splatnosti postoupili za tržní cenu (úplatu), a spokojil se se zjištěním, že ke konci roku 1998 bylo vlastní jmění dlužníka záporné, je jeho právní posouzení, jde-li o určení výše škody, neúplné a tudíž nesprávné. Následně usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 6. 2020 č. j. 14 Cmo 76/2011-743 byl rozsudek soudu prvního stupně ze dne 25. 1. 2010 zrušen (vyjma výroku II., kterým byla žaloba co do úroku z prodlení z částky 1 300 000 Kč ve výši 18 % od 17. 6. 1999 do 24. 5. 2004 a ve výši 16 % od 25. 5. 2004 do zaplacení a co do úroku z prodlení z částky 47 539 418,28 Kč ve výši 18 % od 17. 11. 1999 do 24. 5. 2004 a ve výši 16 % od 25. 5. 2004 do zaplacení a co do úroku z prodlení z částky 526 851 012,20 Kč ve výši 18 % od 22. 11. 1999 do 24. 5. 2004 a ve výši 16 % od 25. 5. 2004 do zaplacení zamítnuta). Odvolací soud vázán právním názorem dovolacího soudu vyzval žalobkyni, aby doplnila svá tvrzení obsažená v žalobě o tvrzení, jaká byla finanční situace společnosti K [redacted] ke dni splatnosti jednotlivých žalobkyní tvrzených pohledávek za společností K [redacted] a kolik na ně mohlo být společností K [redacted] v době jejich splatnosti plněno, za jakou cenu mohly být postoupeny tyto pohledávky za společností K [redacted] v době jejich splatnosti. Současně vyzval žalobkyni, aby k prokázání svých tvrzení označila důkazy. Žalobkyně k prokázání svých tvrzení ohledně majetkové situace K [redacted] v rozhodném období navrhla vypracování znaleckého posudku z oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady, se specializací na cenné papíry a oceňování podniků. Vzhledem k nutnosti doplnění dokazování v rozsahu překračujícím meze odvolacího přezkumu nebylo možno odvolacím soudem přistoupit k potvrzení nebo změně vydaného rozsudku. Nastolenou otázkou je, zda a v jaké výši by na pohledávku (pohledávky) mohlo být plněno v případě jejího (jejich) včasného vymáhání, popř. kolik by činila výše úplaty za postoupení pohledávky (pohledávek) bezprostředně po její (jejich) splatnosti, s čímž bezprostředně souvisí otázka finanční situace K [redacted] v době splatnosti jednotlivých pohledávek, které byly postoupeny, a kolik na ně mohlo být v době jejich splatnosti plněno. Je nutno vyřešit, jakou hodnotu měly postoupené pohledávky v době jejich splatnosti, resp. jakou částku mohli podílníci získat, kdyby žalovaní pohledávky vymáhali řádně ihned po jejich splatnosti, popř. kdyby je ihned po splatnosti postoupili za tržní cenu.

4. V dalším řízení stanoviska účastníků zůstala neměnná. Žalovaní po provedeném dokazování shodně argumentovali tím, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno k prokázání výše škody. Žalovaní namítali, že v celém řízení se jednotlivé soudní instance dosud řádně nevypořádaly s rozhodujícími skutečnostmi namítanými ze strany žalovaných, a to že společnost K [redacted] neměla v rozhodujícím období dostatek finančních prostředků pro úhradu svých závazků; reálná hodnota pohledávek za K [redacted] nebyla shodná s jejich nominální hodnotou; postoupení pohledávek za cenu nižší, než byla jejich nominální výše, je obvyklou obchodní praxí v obdobných situacích; soudní vymáhání pohledávek či konkurs na společnost K [redacted] by nemohl vést k uspokojení pohledávek v takovém rozsahu, v jakém byly pohledávky uspokojeny odměnou za jejich postoupení; pokud by mohla nějaká škoda postoupením pohledávek vzniknout, pak jedině ve výši, která by odpovídala rozdílu mezi odměnou za jejich postoupení a částkou, kterou by bylo možné získat prostřednictvím vymáhání či cestou konkursu. Nadto se dosud jednotlivé soudní instance při samotném právním posuzování domnělého nároku žalobkyně vůbec nevypořádaly s právními otázkami rozhodnými pro posouzení případného vzniku odpovědnosti žalovaných k náhradě škody, a to zda byly naplněny právní předpoklady pro vznik odpovědnosti žalobkyně za škodu, která je předpokladem pro vznik ručitelského závazku žalovaných; zda byly naplněny předpoklady pro vznik odpovědnosti žalovaných za škodu, která limituje rozsah případného ručitelského závazku; zda existuje vůbec příčinná souvislost mezi (případným) vznikem škody a porušením tvrzené právní povinnosti, nebo je případný vznik škody způsoben především okolnostmi mimo vůli žalobkyně potažmo žalovaných, a sice v té době probíhající ekonomické krizi a tomu odpovídajícím propadem hospodářství, a zda bylo možné tvrzenou škodu předvídat ve smyslu § 379 obchodního zákoníku. Ze shora uvedeného lze dovodit jediné možné závěry, a to že žalovaní se

nedopustili žádného protiprávního jednání, když za takové jednání nelze považovat skutečnost, že bezprostředně po splatnosti předmětných pohledávek nebyla podána žaloba na plnění a ještě před uplynutím promlčecí doby byly pohledávky postoupeny na třetí osoby; žádná škoda v daném případě nevznikla. Nebyly a nejsou naplněny předpoklady pro založení odpovědnosti žalovaných za vznik škody; úvaha v tom směru, kolik by činila výše úplaty za postoupení pohledávky bezprostředně po její splatnosti, je absurdní a spekulativní, neboť okamžik postoupení pohledávky není odvislý pouze od vůle věřitele, ale stejně tak je třeba mít konkrétního zájemce o pohledávku.

5. Soud má v dané věci za zjištěný a prokázaný následující skutkový stav. Žalobkyně vznikla a byla zapsána do obchodního rejstříku dne [REDAKCE] 1993. Jejím předmětem činnosti byla mimo jiné správa fondu podle zák. č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech (ZISF). Jediným akcionářem žalobkyně byla společnost K [REDAKCE]. Žalovaní byli posledními členy představenstva žalobkyně zapsanými v období od [REDAKCE] 1997 se dnem zániku funkce [REDAKCE] 2000. 1. žalovaný byl předsedou představenstva, 2. žalovaný byl místopředsedou představenstva a 3. žalovaný členem představenstva (viz výpis z obchodního rejstříku žalobkyně vedený u Krajského soudu v Plzni, oddíl [REDAKCE] vložka [REDAKCE] usnesení valné hromady žalobkyně ze dne 10. 6. 1996, usnesení valné hromady žalobkyně ze dne 4. 11. 1996). Dle stanov žalobkyně ze dne 30. 5. 1998 představenstvo je kolektivním statutárním orgánem společnosti, jež řídí činnost společnosti a jedná jejím jménem. Rozhoduje o všech záležitostech společnosti, pokud nejsou zákonem nebo stanovami vyhrazeny do působnosti valné hromady. Členové představenstva jsou povinni vykonávat svou působnost s náležitou péčí a zachovávat mlčenlivost o důvěrných informacích a skutečnostech, jejichž prozrazení třetím osobám by mohlo společnosti způsobit škodu. Ti členové představenstva, kteří způsobili společnosti porušením právních povinností při výkonu působnosti představenstva škodu, odpovídají za tuto škodu společně a nerozdílně. K platnosti usnesení představenstva se vyžaduje nadpoloviční většina hlasů přítomných členů představenstva. Při rovnosti hlasů je přijat názor, pro který hlasoval předsedající. V zápisu z jednání představenstva musí být jmenovitě uvedeni členové představenstva, kteří hlasovali proti jednotlivým usnesením představenstva, nebo se zdrželi hlasování. Pokud není prokázáno něco jiného, platí, že uvedení členové hlasovali pro přijetí usnesení (viz notářský zápis sepsaný dne [REDAKCE] 1997 JUDr. Marií Kuželkovou, notářkou v Plzni, sp. zn. [REDAKCE]). Rozhodnutím ze dne 11. 9. 1998 Komise pro cenné papíry povolila přeměnu fondu na otevřený podílový fond. Komise pro cenné papíry mimo jiné zjistila, že dne 8. 9. 1998 uzavřela žalobkyně s K [REDAKCE] smlouvu o úplatném převodu cenných papírů za kupní cenu ve výši 69 003 682 Kč. Cenné papíry byly na K [REDAKCE] převedeny, ale kupní cena nebyla do majetku podílového fondu zaplacená. Při vymáhání této pohledávky pak žalobkyně porušila povinnost odborné péče ve smyslu ustanovení § 5a odst. 2 ve spojení s ustanovením § 17a odst. 2 ZISF a povinnost dbát ochrany zájmů podílníků dle ustanovení § 14 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona. Komise pro cenné papíry vytkla žalobkyni, že dala přednost zájmům jediného akcionáře před zájmy podílníků, a to ve vztahu ke zbývající části pohledávky vůči K [REDAKCE] ve výši 52 048 988,97 Kč, která byla postoupena z majetku fondu do majetku žalobkyně dne 16. 11. 1999 za cenu 25 % její nominální hodnoty s tím, že cena za postoupení byla stanovena znalci na 10 % nominální hodnoty. Komise pro cenné papíry konstatovala, že žalobkyně sama datuje první krok ke zpeněžení pohledávky až dnem 16. 3. 1999, přitom K [REDAKCE] byl v prodlení již od 19. 9. 1998, během půl roku žalobkyně, jak sama přiznala, žádné kroky k vymožení pohledávky nepodnikla. Po rozhodnutí o odejmutí povolení ke vzniku podílového fondu z února 1999 sice začala určité kroky podnikat, nikoliv však efektivní, které by vedly k realizaci pohledávky co nejrychleji. Převod pohledávky z majetku fondu na obhospodařující společnost za 25 % její nominální hodnoty, aniž by žalobkyně předtím nabídla postoupení pohledávky ve veřejné obchodní soutěži, je dokonce obzvlášť hrubým porušením odborné péče. To je podtrženo skutečností, že v případě postoupení pohledávky za K [REDAKCE], a.s. o 3 týdny dříve (27. 10. 1999) žalobkyně veřejnou obchodní soutěž na základě stanoviska Komise pro cenné papíry vypsal (viz rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 11. 9. 1998 č. j.

██████████). Rozhodnutím Komise pro cenné papíry ze dne 8. 2. 1999 bylo žalobkyni odňato povolení k vydávání podílových listů za účelem vytvoření podílového fondu, dnem právní moci tohoto rozhodnutí došlo ke zrušení podílového fondu a žalobkyně byla povinna do šesti měsíců ode dne zrušení podílového fondu prodat majetek v podílovém fondu a vypořádat jeho pohledávky a závazky a do jednoho měsíce od vypořádání pohledávek a závazků vyplatit podílníkům podílového fondu jejich podíly (viz rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 8. 2. 1999 č. j. ██████████, které nabylo právní moci 18. 2. 1999). Rozhodnutím Komise pro cenné papíry č. j. ██████████ ze dne 13. 7. 2000 byla zavedena nucená správa žalobkyně s účinky ke dni 14. 7. 2000 a právní mocí dne 9. 11. 2001. Nuceným správcem byl jmenován Ing. ██████████ který byl zapsán do obchodního rejstříku dne ██████████. 2000. Dne ██████████ 2001 pak byl Ing. ██████████ zapsán jako likvidátor žalobkyně (viz výpis z obchodního rejstříku žalobkyně vedený u Krajského soudu v Plzni, oddíl ██████████ vložka ██████████). Příčinou zavedení nucené správy nad žalobkyní byla situace, kdy K ██████████ jako jediný akcionář žalobkyně byl zároveň podílníkem společnosti i dlužníkem vůči majetku v podílových fondech obhospodařovaných společností. Tento stav vedl ke střetu zájmů, kdy společnost na jednu stranu měla povinnost jednat s odbornou péčí, např. přistupovat k pohledávkám za dlužníky vůči majetku v podílovém fondu jako odpovědný věřitel. K ██████████ jako dlužník a zároveň podílník byl navíc jako jediný akcionář ovládající osobou. Již v druhé polovině roku 1998 zjistila Komise pro cenné papíry, že majetek v podnikatelském tržním podílovém fondu obhospodařovaném žalobkyní byl tvořen ze 75,04 % pohledávkami převážně za společnosti K ██████████, což Komise posoudila jako stav v rozporu s ustanovením § 5 odst. 3 ZISF a dne 11. 9. 1998 vydala rozhodnutí č. j. ██████████ ve kterém žalobkyni uložila, aby zjedнала nápravu tím, že do 60 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí zajistí zpeněžení předmětných pohledávek minimálně ve výši jejich nominální hodnoty nebo započte pohledávky proti závazkům z odkupu podílových listů v majetku společnosti K ██████████ (šlo celkem o 57,15 % podílových listů), a v případě, že by náprava podle těchto opatření nebyla realizována, aby byl žalobkyní podán návrh na prohlášení konkursu na majetek K ██████████. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 9. 1998. Tak měla být zajištěna dostatečná likvidita fondu nutná v zájmu ochrany podílníků podle ustanovení § 9 odst. 6 ZISF v souvislosti s jeho otevřením (viz rozhodnutí Komise pro cenné papíry, Odboru kolektivního investování ze dne 26. 7. 2000 č. j. ██████████ a rozhodnutí Komise pro cenné papíry o rozkladu ze dne 10. 9. 2001 č. j. ██████████). Ze statutu fondu ze dne 11. 8. 1993 vyplývá, že byl tvořen investičními kupony a peněžními prostředky podílníků spravovanými žalobkyní vlastním jménem na účet podílníků s tím, že investiční politika obhospodařující společnosti ve prospěch podílového fondu byla v článku III. statutu vymezena tak, že společnost hospodaří s majetkem podílníků s odbornou péčí, s cílem zabezpečit spolehlivý, dlouhodobý růst majetku hodnoty podílových listů s vyplácením nižších výnosů s větším podílem na reinvestice výnosů. Toho se mělo dosáhnout investováním do cenných papírů společností, u kterých se očekává prudký rozvoj. Tyto společnosti měly vyplácet nižší nebo žádné dividendy, ale jejich akcie měly vykazovat rychlý růst tržní hodnoty. Vzhledem k oscilaci tržních cen se předpokládala častější obměna částí portfolia, a to i opakovaně. Riziko investování mělo být vyšší, a proto i dosahovaný zisk nadprůměrný. Nominální hodnota jednoho podílového listu byla určena částkou 1 000 Kč a DIK se stal podílníkem podílového fondu předáním investičních kuponů společnosti. Podílový list měl být podílníkovi, který vložil do fondu investiční kupony, předán do 2 měsíců po ukončení druhé vlny kuponové privatizace a předání akcií podílovému fondu. Poté, co byl fond přeměněn z uzavřeného na otevřený, zůstala mu stejná investiční strategie vymezená nyní v článku IV. statutu (viz Statut podílového fondu ze dne 11. 8. 1993 a Statut otevřeného podílového fondu ze dne 13. 8. 1998).

6. Ke škodě ve výši 1 300 000 Kč žalobkyně tvrdila a prokázala, že dne 27. 1. 1998 postoupila K ██████████ pohledávku za P ██████████, a.s. v nominální hodnotě jistiny 3 806 645,17 Kč za úplatu ve stejné výši splatnou nejpozději do 45 dnů od účinnosti smlouvy, tzn. do 13. 3. 1998. Za žalobkyni smlouvu podepsali všichni žalovaní. Přílohou smlouvy byl dopis

P [redacted], a.s. žalobkyni (resp. fondu) o tom, že P [redacted], a.s. eviduje vůči podílovému fondu ke dni 31. 12. 1997 závazek z vyrovnání ve výši 7 464 010,14 Kč s tím, že po nabytí právní moci usnesení o potvrzení vyrovnání bude tento závazek v souladu se splátkovým kalendářem potvrzeným Krajským obchodním soudem v Praze uspokojen ve výši 51 %, tj. 3 806 645,17 Kč (viz smlouva o postoupení č. [redacted] ze dne 27. 1. 1998). Společnost K [redacted] byla v době uzavření této smlouvy dlouhodobým dlužníkem žalobkyně, její závazky vůči žalobkyni a jí obhospodařovaným podílovým fondům přesahovaly 770 mil. Kč (viz účetní závěrka sestavená ke dni 31. 12. 1997). Společnost K [redacted] část svého závazku k úhradě úplaty za postoupení ve výši 3 100 000 Kč ve lhůtě splatnosti neuhradila, od 14. 3. 1998 byla v prodlení. Žalobkyně nečinila úkony, které by vedly k vymožení pohledávky podílníků za společností K [redacted], a to až do dne 16. 6. 1999. V době splatnosti úplaty za postoupení pohledávky měl přitom K [redacted] dostatek prostředků, ze kterých mohla být pohledávka podílníků uhrazena v plné výši, pokud by byla žalobkyní vymáhána (viz účetní závěrka sestavená ke dni 31. 12. 1997). Dne 16. 6. 1999 uzavřela žalobkyně se společností G [redacted] s.r.o. smlouvu o postoupení pohledávky za K [redacted] ve výši 3 100 000 Kč za úplatu ve výši 1 800 000 Kč. Za žalobkyni smlouvu podepsali 1. a 2. žalovaní. Postupovaná pohledávka vůči K [redacted] má základ ve smlouvě o postoupení pohledávky č. [redacted] uzavřené dne 27. 1. 1998 mezi žalobkyní a K [redacted] (viz smlouva o postoupení pohledávek ze dne 16. 6. 1999). Přitom dle rozhodnutí Komise pro cenné papíry o odnětí povolení k vydávání podílových listů za účelem vytvoření podílového fondu žalobkyni stíhala povinnost vypořádat pohledávky a závazky podílového fondu nejpozději do 18. 8. 1999. Ke snížení majetku podílníků v podílovém fondu a vzniku škody ve výši 1 300 000 Kč představující rozdíl mezi nominální výší postoupené pohledávky a úplatou za její postoupení došlo okamžikem postoupení pohledávky dne 16. 6. 1999.

7. Ke škodě ve výši 47 539 418,28 Kč žalobkyně tvrdila a prokázala, že: a) Dne 8. 9. 1998 převedla z fondu na K [redacted] cenné papíry podle specifikace v příloze č. 1 smlouvy za úplatu ve výši 69 003 682 Kč se splatností 10 dnů od podpisu smlouvy, tzn. nejpozději dne 18. 9. 1998. Za žalobkyni podepsali smlouvu 1. a 3. žalovaní (viz smlouva o úplatném převodu cenných papírů č. [redacted] ze dne 8. 9. 1998). Společnost K [redacted] sjednanou kupní cenu ve lhůtě splatnosti neuhradila, od 19. 9. 1998 byla v prodlení. Pohledávka byla částečně splacena částkou 16 600 000 Kč dne 17. 8. 1999. Žalobkyně nečinila úkony, které by vedly k vymožení pohledávky podílníků za společností K [redacted], a to až do dne 16. 11. 1999. V době splatnosti kupní ceny měl přitom K [redacted] dostatek prostředků, ze kterých mohla být pohledávka podílníků uhrazena v plné výši, pokud by byla žalobkyní vymáhána (viz účetní závěrka sestavená ke dni 31. 12. 1997). b) Dne 14. 3. 1997 žalobkyně převedla ze spravovaných podílových fondů na K [redacted] cenné papíry dle specifikace v článku III. smlouvy. Jednalo se o 80.000 ks akcií emitenta G [redacted] a.s. za kupní cenu 80 000 000 Kč. Celková kupní cena, kdy smlouvou byly převáděny rovněž akcie tohoto emitenta z dalších podílových fondů obhospodařovaných žalobkyní, byla dohodnuta ve výši 211 000 000 Kč se splatností 90 dnů ode dne podpisu smlouvy, tzn. do 23. 7. 1997. Za žalobkyni smlouvu podepsal 1. žalovaný (viz smlouva o úplatném převodu cenných papírů č. [redacted] ze dne 14. 3. 1997). Společnost K [redacted] sjednanou kupní cenu ve lhůtě splatnosti neuhradila, od 24. 7. 1997 byla v prodlení. Žalobkyně nečinila úkony, které by vedly k vymožení pohledávky podílníků za společností K [redacted], a to až do dne 16. 11. 1999, kdy postoupila část pohledávky ve výši 11 336 902,07 Kč do svého vlastního majetku, a do dne 22. 11. 1999, kdy postoupila zbývající část pohledávky ve výši 68 663 097,93 Kč společnosti E [redacted] s.r.o. Dne 16. 11. 1999 byla postoupena pohledávka fondu za K [redacted] vzniklá z prodeje souboru cenných papírů za úplatu ve výši 52 048 988,97 Kč a dále část pohledávky za prodej akcií G [redacted] a.s. v celkové hodnotě 80 mil. Kč v rozsahu 11 336 902,07 Kč. Za postoupení těchto pohledávek v celkové nominální hodnotě 63 385 891,04 Kč byla dohodnuta úplata ve výši 2,5násobku jejich hodnoty podle znaleckého posudku, tj. 15 846 472,76 Kč. Cena za postoupení pohledávky byla uhrazena rozhodnutím představenstva zápočtem vzájemných

pohledávek a závazků. Zůstatek pohledávky za K [redacted] z titulu prodeje akcií G [redacted] a.s. činí 68 663 097,93 Kč. Toto rozhodnutí podepsali všichni žalovaní (viz rozhodnutí představenstva žalobkyně ze dne 16. 11. 1999). Ke snížení majetku podílníků v podílovém fondu a vzniku škody ve výši 47 539 418,28 Kč došlo okamžikem postoupení pohledávek na zaplacení neuhrazené části kupní ceny akcií dne 16. 11. 1999. Toto jednání žalobkyně bylo jedním z důvodů zavedení nucené správy žalobkyně Komisí pro cenné papíry (viz rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 13. 7. 2000).

8. Ke škodě ve výši 526 851 012,20 Kč žalobkyně tvrdila a prokázala, že: a) Škoda vznikla na základě smlouvy o úplatném převodu cenných papírů uzavřené dne 14. 3. 1997, a to v části ve výši 68 663 097,93 Kč, a následným nakládáním s pohledávkou na uhrazení kupní ceny (viz výše). Jedná se o pohledávku za společností K [redacted] na uhrazení zbývajících částí kupní ceny akcií ve výši 68 663 097,93 Kč, která nebyla postoupena rozhodnutím představenstva žalobkyně dne 16. 11. 1999. b) Dne 4. 3. 1998 žalobkyně v postavení dlužníka uzavřela s K [redacted] dohodu, že K [redacted] převezme specifikované dluhy žalobkyně v celkové výši 368 025 112,10 Kč za úplatu v téže výši splatnou do 30 dnů od podpisu smlouvy. Touto dohodou došlo k výměně žalobkyně jako dlužníka za nového dlužníka – společnost K [redacted]. Z této dohody vznikla podílníkům pohledávka za K [redacted] v nominální hodnotě 368 025 112,10 Kč, od 4. 3. 1998 měl podílový fond splatnou pohledávku v této výši za společností K [redacted]. Za žalobkyni dohodu uzavřel 2. a 3. žalovaný (viz dohoda o převzetí dluhu ze dne 4. 3. 1998). Žalobkyně nečinila úkony, které by vedly k vymožení pohledávky podílníků za společností K [redacted], a to až do dne 22. 11. 1999. V době, kdy došlo k převzetí závazků, měla přitom společnost K [redacted] dostatek prostředků, ze kterých mohla být pohledávka podílníků uhrazena v plné výši, pokud by byla žalobkyní vymáhána (viz účetní závěrka sestavená ke dni 31. 12. 1997). c) Dne 1. 8. 1996 žalobkyně postoupila z majetku fondu K [redacted] pohledávku za B [redacted] h, a.s. (dále jen „B“) v celkové výši 575 545 425 Kč s přesnou specifikací podle přílohy č. 1 smlouvy za úplatu ve stejné výši. Smlouvu za žalobkyni podepsal Ing. [redacted] na základě plné moci ze dne 30. 7. 1996 udělené prokuristou žalobkyně Ing. [redacted] (viz smlouva o postoupení pohledávky ze dne 1. 8. 1996). Dne 31. 3. 1998 žalobkyně uzavřela s K [redacted] dohodu o započtení vzájemných pohledávek, v důsledku které došlo ke snížení pohledávky fondu vůči K [redacted] z 575 545 425 Kč na 544 266 484,20 Kč (viz dohoda o započtení vzájemných pohledávek č. [redacted] ze dne 31. 3. 1998). Dne 30. 6. 1998 došlo k zápočtu vzájemných pohledávek společnosti K [redacted] a žalobkyně se snížením pohledávky žalobkyně vůči K [redacted] v původní výši 494 566 484,20 Kč o 69 003 682 Kč na 425 562 802,20 Kč (viz dohoda o započtení pohledávek č. [redacted] ze dne 30. 6. 1998). Žalobkyně nečinila úkony, které by vedly k vymožení pohledávky podílníků za společností K [redacted] vzniklé z titulu neuhrazené úplaty za postoupení pohledávky za [redacted] od 30. 6. 1998 ve výši 425 562 802,20 Kč s přísl., a to až do dne 22. 11. 1999. Přitom v době uzavření dohody o započtení dne 30. 6. 1998 měl K [redacted] dostatek prostředků, ze kterých mohla být pohledávka podílníků uhrazena v plné výši, pokud by byla žalobkyní vymáhána (viz účetní závěrka sestavená ke dni 31. 12. 1998). Dne 22. 11. 1999 žalobkyně postoupila z majetku podílníků v podílovém fondu společnosti E [redacted], s.r.o. tři pohledávky v souhrnné výši 862 251 012,23 Kč s tím, že první pohledávka ve výši 68 663 097,93 Kč vznikla na základě smlouvy o úplatném převodu cenných papírů uzavřené mezi žalobkyní a K [redacted] dne 14. 3. 1997 ve výši 80 000 000 Kč a rozhodnutí představenstva žalobkyně ze dne 16. 11. 1999 o postoupení části této pohledávky ve výši 11 336 902,07 Kč na samotnou I [redacted], a.s. Druhá pohledávka vznikla na základě dohody o převzetí dluhu uzavřené mezi K [redacted] a žalobkyní dne 4. 3. 1998 ve výši 368 025 112,10 Kč. Třetí pohledávka vznikla na základě dohody o započtení pohledávek č. [redacted] uzavřené mezi žalobkyní a K [redacted] dne 30. 6. 1998 ve výši 425 562 802,20 Kč. Splatnost úplaty za postoupení pohledávek ve výši 335 400 000 Kč byla dohodnuta 10 dnů ode dne uzavření smlouvy. Za žalobkyni smlouvu podepsali 1. a 2. žalovaný

(viz smlouva o úplatném postoupení pohledávek ze dne 22. 11. 1999). Všichni členové představenstva žalobkyně (tj. všichni žalovaní) vyjádřili souhlas s postoupením pohledávek fondu vůči K [redacted] v celkové výši 862 251 012,23 Kč za úplatu ve výši 335 400 000 Kč, což podle tohoto rozhodnutí činilo cca čtyřnásobek hodnoty pohledávky podle znaleckého posudku (viz rozhodnutí představenstva žalobkyně ze dne 22. 11. 1999).

9. Mezi účastníky řízení nebylo sporným skutkové tvrzení o vzniku žalobkyní tvrzených postoupených pohledávek, jejich existenci, splatnosti, výši úplaty za jejich postoupení ani jejich znalecké ocenění. Lze shrnout, že jednotlivé dílčí pohledávky byly splatné v období od 1. 8. 1996 do 18. 9. 1998. Konkrétně splatnost předmětných dílčích pohledávek nastala v uvedených datech: 1. 8. 1996 – splatnost pohledávky za společností K [redacted] ve výši 575 545 425 Kč z titulu neuhrazené úplaty za postoupení pohledávky za B [redacted] vzniklé na základě dohody o postoupení pohledávky uzavřené dne 1. 8. 1996 žalobkyní svým jménem na účet podílníků podílového fondu jako postupitelem se společností K [redacted] jako postupníkem, kterou byla z majetku podílového fondu postoupena splatná pohledávka v celkové výši 575 545 425 Kč na vrácení záloh na koupi cenných papírů za B [redacted]. Splatnost úplaty za postoupení nebyla ve smlouvě o postoupení pohledávek ze dne 1. 8. 1996 sjednána; 23. 7. 1997 – splatnost kupní ceny ve výši 80 mil. Kč za převod akcií dle smlouvy o úplatném převodu cenných papírů, jejímž předmětem byl prodej 80.000 ks akcií z majetku podílového fondu, emitovaných společností G [redacted] a.s., uzavřené žalobkyní dne 14. 3. 1997 svým jménem na účet podílníků podílového fondu jako prodávajícím se společností K [redacted] jako kupujícím; 4. 3. 1998 – splatnost pohledávky za společností K [redacted] vzniklé na základě dohody o převzetí dluhu uzavřené dne 4. 3. 1998 žalobkyní svým jménem na účet podílníků podílového fondu se společností K [redacted]. Touto dohodou došlo k převzetí závazků žalobkyně vůči podílovému fondu specifikovaných v čl. I. této dohody a vzniklých převážně z běžných vztahů vznikajících mezi investiční společností a jí obhospodařovaným podílovým fondem (přijaté zálohy na nákup cenných papírů apod.). Touto dohodou došlo k výměně žalobkyně jako dlužníka za nového dlužníka, společnost K [redacted], která byla dlouhodobým dlužníkem podílového fondu se závazky vůči podílovému fondu v částce převyšující 540 mil. Kč. Z této dohody vznikla podílníkům pohledávka za společností K [redacted] v nominální hodnotě 368 025 112,10 Kč; 13. 3. 1998 – splatnost úplaty za postoupení ve výši 3 100 000 Kč ze smlouvy o postoupení pohledávky v majetku podílového fondu za P [redacted], a.s. uzavřené žalobkyní dne 27. 1. 1998 svým jménem na účet podílníků podílového fondu jako postupitelem se společností K [redacted] jako postupníkem; 18. 9. 1998 – splatnost kupní ceny ve výši 69 003 682 Kč za převod akcií dle smlouvy o úplatném převodu cenných papírů, jejímž předmětem byl prodej souboru cenných papírů, uzavřené žalobkyní dne 8. 9. 1998 svým jménem na účet podílníků podílového fondu jako prodávajícím se společností K [redacted] jako kupujícím. Uzavřením smlouvy o postoupení ze dne 16. 6. 1999 žalobkyně dovozuje škodu ve výši 1 300 000 Kč představující rozdíl mezi nominální výší pohledávky 3 100 000 Kč a úplatou za její postoupení ve výši 1 800 000 Kč. Uzavřením smlouvy o postoupení pohledávek ze dne 16. 11. 1999 žalobkyně dovozuje vznik škody ve výši 47 539 418,28 Kč představující rozdíl mezi nominální výší postupovaných pohledávek 63 385 891,04 Kč a úplatou v úhrnné výši 15 846 472,76 Kč. Uzavřením smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 22. 11. 1999 žalobkyně dovozuje vznik škody ve výši 526 851 012,20 Kč představující rozdíl mezi nominální výší pohledávky 862 251 012,23 Kč a úplatou za postoupení ve výši 335 400 000 Kč. Žalobkyně vyhotovila výzvy žalovaným k úhradě náhrady škody v žalované výši s odůvodněním této škody, avšak nedoložila doručení uvedených výzev žalovaným (viz výzvy ze dne 29. 4. 2001).
10. Z účetních závěrek K [redacted] za roky 1996, 1997 a 1998 vyplývá, že ke dni 31. 12. 1996 měla společnost aktiva ve výši 2 985 540 000 Kč. Vlastní kapitál (čistý obchodní majetek) byl ve výši 1 526 478 000 Kč. Z aktiv byla část ve výši 2 306 717 000 Kč tvořena finančním majetkem, který byl likvidní. Za rok 1996 měl K [redacted] tržby z prodeje cenných papírů ve výši 1 939 349 000 Kč. Účetní závěrku K [redacted] schválil 1. žalovaný v postavení

ekonomického ředitele K [redacted] (viz účetní závěrka společnosti K [redacted] za rok 1996). Ke dni 31. 12. 1997 aktiva byla ve výši 3 904 030 000 Kč, vlastní kapitál (čistý obchodní majetek) byl ve výši 1 526 492 000 Kč. Z aktiv byla část ve výši 1 746 136 000 Kč tvořena finančním majetkem, který byl likvidní. Za rok 1997 měl K [redacted] tržby z prodeje cenných papírů ve výši 3 810 352 000 Kč. I účetní závěrku za rok 1997 schválil 1. žalovaný v postavení ekonomického ředitele a člena představenstva společnosti K [redacted] (viz účetní závěrka společnosti K [redacted] za rok 1997). Ke dni 31. 12. 1998 aktiva K [redacted] byla ve výši 3 131 531 000 Kč, vlastní kapitál byl ve výši 211 295 000 Kč. Z aktiv byla část ve výši 43 193 000 Kč tvořena finančním majetkem, který byl likvidní. Za rok 1998 měl K [redacted] tržby z prodeje cenných papírů ve výši 2 543 906 000 Kč (viz účetní závěrka společnosti K [redacted] za rok 1998). Také ke dni 31. 12. 1998 byl 1. žalovaný členem představenstva společnosti K [redacted]. Valná hromada K [redacted] dne 30. 8. 2000 rozhodla o snížení základního kapitálu o 1 562 850 000 Kč z důvodu ztráty z minulých let. Následně byl 20. 6. 2002 prohlášen na majetek K [redacted] konkurs, který byl zrušen po splnění rozvrhového usnesení dne 13. 3. 2013, přičemž k rozdělení byla určena částka 1 717 649,86 Kč (viz výpis z obchodního rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl [redacted] vložka [redacted], [redacted]). Žalobkyně nemá žádný majetek, ze kterého by mohla podílníkům uhradit případnou škodu (viz účetní závěrka žalobkyně za rok 2000 a ke dni 21.8.2001, výpis z účtu žalobkyně).

11. Dle závěru znaleckého posudku [redacted] [redacted] který neobsahuje doložku dle § 127a o. s. ř., skutečné vlastní jmění K [redacted] ke dni 31. 12. 1998 bylo záporné, a majetkové poměry K [redacted] tak neumožňovaly ke dni 31. 12. 1998 a 31. 12. 1999 uhradit pohledávky žalobkyně v celkové výši 928 736 903,27 Kč (viz znalecký posudek č. [redacted] ze dne 1. 6. 2011 zpracovaný [redacted] [redacted] soudním znalcem). Dle závěrů Ing. [redacted] [redacted] CSc., znalkyně v oboru ekonomika, odvětví ceny a odhady rozbor finanční situace společnosti K [redacted] prokázal, že společnost měla dostatečný majetek, aby mohla všechny uvedené pohledávky uhradit v plném rozsahu, a to vždy nejpozději ke konci účetního období, ve kterém nastala jejich splatnost. Pokud by tedy byly jednotlivé pohledávky (pohledávka ve výši 575 545 425 Kč splatná dne 1. 8. 1996, pohledávka ve výši 80 mil. Kč splatná dne 23. 7. 1997, pohledávka ve výši 368 025 112,10 Kč splatná dne 4. 3. 1998, pohledávka ve výši 3 100 000 Kč splatná dne 13. 3. 1998 a pohledávka ve výši 69 003 682 Kč splatná dne 18. 9. 1998) vymáhány ihned po datu jejich splatnosti, nejpozději ke konci příslušného účetního období, mohly být uhrazeny v plné výši. V případě podání návrhu na konkurs již v roce 1996 uvažovat o snížení základního kapitálu dlužníka je bezpředmětné. Záporné skutečné vlastní jmění dlužníka, tj. společnosti K [redacted], ke dni 31. 12. 1998 samo o sobě vliv na úhradu nezajištěných pohledávek nemá a už vůbec nemá vliv na „likviditu jeho majetku“. Společnost každoročně v letech 1995-1998 vykazovala velké tržby z prodeje cenných papírů a podílů (ve výkazu cash flow vykazované jako stálá aktiva), získané prostředky však nevyužívala k úhradě splatných závazků, ale opět je investovala do nákupu cenných papírů a podílů. Peněžní prostředky získané z prodeje cenných papírů a podílů (stálých aktiv) mohla společnost K [redacted] využít ke splacení svých závazků. Tyto peněžní prostředky řádově převyšují výši splatných závazků vůči žalobkyni v jednotlivých letech. Předmětné pohledávky mohly být sice hrazeny i z jiných zdrojů, než je zpeněžení krátkodobého, resp. dlouhodobého finančního majetku, např. snížením pohledávek ve skupině, rozhodnutí o zpeněžení finančního majetku však bylo zcela v kompetenci společnosti K [redacted]. Splacení závazků vůči žalobkyni by dokonce vedlo ke „zdravější“ struktuře pasiv společnosti K [redacted]. Podíl vlastního kapitálu na celkových pasivech by v roce 1998 vzrostl z 6,75 % na 10,38 %. V této struktuře majetku by v důsledku poklesu krátkodobých závazků společnost K [redacted] dokonce vykazovala kladný čistý pracovní kapitál. Z účetních výkazů společnosti K [redacted] plyne, že v roce 1998 společnost realizovala tržby z prodeje cenných papírů a podílů ve výši 2 543 906 000 Kč. Podle výkazu cash flow činily v témže roce výdaje spojené s nabytím stálých aktiv 2 564 334 000 Kč. Účetní

hodnota majetkových cenných papírů a podílů ke dni 31. 12. 1998 činila 1 764 064 000 Kč (po zaúčtování opravných položek ve výši 1 225 123 000 Kč). Celková výše předmětných pohledávek splatných v letech 1995-1998 byla 1 095 674 000 Kč. Společnost K[REDAKCE] tedy disponovala k datu 31. 12. 1998 dostatečným majetkem, aby mohla jeho zpeněžením získat prostředky na úhradu všech předmětných pohledávek v plném rozsahu (viz znalecký posudek č. [REDAKCE] ze dne 30. 5. 2022). Dle závěrů znaleckého posudku zpracovaného Prof. Ing. [REDAKCE] CSc., LL.M., DrSc. znalecký posudek Ing. [REDAKCE] CSc. má výrazně popisný charakter a je zpracován pouze na základě informací (a to nikoliv všech) nacházejících se v účetních závěrkách společnosti K[REDAKCE]. Znalce se pohybuje výlučně v ideálním světě účetních hodnot evidovaných v rámci účetních závěrek k 31. 12. běžného roku, tedy navíc zcela mimo uvedená data splatnosti předmětných pohledávek. Ve skutečnosti nebyla v rámci jejího posudku provedena žádná opravdová analýza majetku společnosti K[REDAKCE]. Přitom všechno nasvědčuje tomu, že od roku 1996 byl vývoj hospodaření společnosti K[REDAKCE] spíše negativní. Teprve v rámci analýzy, při které musí být posouzeno, jaká je tržní hodnota (reálně dosažitelná tržní cena) jednotlivého aktiva, jaká je likvidnost a předpokládaná doba jeho zpeněžení, by mohla být zodpovězena otázka, zda mohla společnost K[REDAKCE] uhradit pohledávky žalobkyně a v jakém časovém horizontu, případně jak by se mělo postupovat při jejich vymáhání či zpeněžování. Analýza na úrovni účetních hodnot nemůže posoudit skutečnou hodnotu majetku a závazků, resp. majetkových poměrů společnosti K[REDAKCE] tak, aby byla schopna odpovědět na otázku, zda bylo možno uhradit pohledávky, jež jsou předmětem žaloby. Posudek se tváří tak, jako by skutečně byly jednotlivé položky majetku zpeněžitelné v tehdejších podmínkách za účetní (nominální) ceny, a to okamžitě bez jakékoliv srážky. Ani jedno není s vysokou pravděpodobností pravdou. Znalce provedené simulace možných úhrad jsou neopodstatněné. Bez detailní analýzy jednotlivých obchodů v čase absolutně není možné posoudit, zda by společnost mohla v některých momentech neuskutečnit určitou sjednanou transakci anebo nezaplatit za ni a jaký dopad by to mělo na hospodaření společnosti. Některé otázky a odpovědi znalce mají výrazně spekulativní charakter, neboť pracují způsobem „co by kdyby“. Souhrnně lze konstatovat, že posudek znalce neposkytuje a ani nemůže poskytnout odpověď spočívající v nevyvratitelném tvrzení, že „pokud by tedy byly jednotlivé pohledávky vymáhány ihned po datu jejich splatnosti, nejpozději ke konci příslušného účetního období, mohly být uhrazeny v plné výši“, případně že „rozbor finanční situace společnosti K[REDAKCE] prokázal, že společnost měla dostatečný majetek, aby mohla všechny dále uvedené pohledávky uhradit v plném rozsahu, a to vždy nejpozději ke konci účetního období, ve kterém nastala jejich splatnost“. S daným časovým odstupem zřejmě není možné získat informace o skutečných nebo pravděpodobných tržních hodnotách jednotlivých položek majetku, z nichž se sestávala aktiva společnosti K[REDAKCE] v předmětných dnech uvedených v žalobě, a z toho odvozené schopnosti společnosti uhradit jednotlivé pohledávky. Klíčové podklady a informace potřebné ke zpracování detailní analýzy pocházejí z doby téměř před 25 lety. Tím je limitována také možnost, jakkoliv potvrdit v žalobě tvrzenou výši škody, pokud by nějaká existovala (viz znalecký posudek č. [REDAKCE] ze dne 29. 1. 2023). Ze závěrů znaleckého posudku společnosti STATIKUM s.r.o., jehož předmětem byla revize znaleckých posudků zpracovaných Ing. [REDAKCE] CSc. a Prof. Ing. [REDAKCE] CSc., LL.M., DrSc., vyplývá, že a) finanční situace společnosti K[REDAKCE] umožňovala k datu splatnosti 1. 8. 1996 nebo nejpozději do konce roku 1996 pohledávku ve výši 575 545 425 Kč uhradit; b) finanční situace společnosti K[REDAKCE] umožňovala k datu splatnosti 23. 7. 1997 nebo nejpozději do konce roku 1997 pohledávku ve výši 80 000 000 Kč uhradit, avšak prostředky získané prodejem stálých aktiv byly použity na nákup cenných papírů; c) finanční situace společnosti K[REDAKCE] umožňovala k datu splatnosti nebo nejpozději do konce roku 1998 předmětnou pohledávku ve výši 440 128 794,10 Kč uhradit, avšak prostředky získané prodejem stálých aktiv byly použity na nákup cenných papírů. Na rozdíl od znalce [REDAKCE] znalecká kancelář rozumí tvrzení znalce [REDAKCE] že společnost K[REDAKCE] mohla peněžní prostředky získané z prodeje cenných

papírů a podílů (stálých aktiv) využít ke splacení svých závazků a výkaz o peněžních tocích znalkyně [REDAKCE] naopak dokládá, že se tak nestalo a prostředky získané z prodeje cenných papírů a podílů byly použity jiným způsobem. Znalec [REDAKCE] k simulaci postupného splacení poukazuje na výhrady k propočtům znalkyně. Znalecká kancelář provedla kontrolní výpočet simulace postupného splacení předmětných pohledávek za předpokladu nulového dopadu úhrady pohledávek na výsledovku K [REDAKCE] a dospěla ke stejným výsledkům jako znalkyně [REDAKCE]. Výsledky zjištěné znalcem [REDAKCE] jsou totožné s výsledky, ke kterým dospěla i znalecká kancelář. Nicméně odlišné hodnoty uvedené v posudku znalkyně nemají žádný vliv na vlastní simulaci, poněvadž sumární hodnoty dlouhodobého i krátkodobého finančního majetku odpovídají hodnotám zjištěným znaleckou kanceláří, resp. znalcem [REDAKCE]. Simulace postupného splacení má výsledkové dopady, které ovlivní zisk, resp. ztrátu z prodeje cenných papírů, rezervy a opravné položky, avšak tyto dopady neznemožňují úhrady předmětných pohledávek k datu jejich splatnosti. Dle výkazu cash flow a rozvahy společnosti K [REDAKCE] v roce 1998 finanční situace umožňovala splacení všech předmětných pohledávek, a to nejpozději ke konci roku 1998. Za nejzásadnější výhradu lze považovat tvrzení znalce [REDAKCE] že teoretické úvahy nijak neopřené o skutečnou hodnotu majetku a závazků společnosti v čase (k datům splatnosti pohledávek), pak nelze považovat tato tvrzení za prokázaná a že z pouhého statického posouzení účetních hodnot majetku a závazků společnosti K [REDAKCE] není možné jednoznačně odpovědět na otázku, zda mohla či nemohla společnost uhradit určité závazky, zejména pokud nebyla posouzena skutečná (tržní) hodnota majetku společnosti a její likvidnost. Tato tvrzení znalce [REDAKCE] se prolínají celým jeho posudkem a stále se opakují. Znalecká kancelář souhlasí s tvrzením znalkyně [REDAKCE] že v letech úhrady předmětných pohledávek změny výsledků hospodaření nebyly natolik významné, aby neumožnily řádnou úhradu pohledávek k datu jejich splatnosti nebo nejpozději do konce příslušného účetního období. Z relativně nízkých hodnot zisků/ztrát z prodeje cenných papírů lze dovodit, že vytvářené rezervy a opravné položky byly vytvářeny v přiměřené výši, což vede k závěru, že účetní hodnota prodaných cenných papírů byla blízká jejich tržní (prodejní) ceně. Je třeba upozornit na to, že předmětem posudku není stanovení tržní ceny majetku dlužníka K [REDAKCE], ale posoudit, zda a v jaké výši, případně do jakého data by mohlo být společností K [REDAKCE] plněno na předmětné pohledávky v případě jejich včasného vymáhání. Z účetních výkazů taktéž znalecká kancelář dovozuje, že získané peněžní prostředky z tržeb za prodeje cenných papírů v roce 1996 ve výši 1 939 349 000 Kč byly použity na výdaje spojené s nabytím stálých aktiv. Taktéž souhlasí s tím, že z dostupných podkladů nelze s jistotou dovodit, že získané peněžní prostředky nemohly být použity na splacení předmětné pohledávky. Vzhledem k tomu, že není známa žádná okolnost, která by tomu bránila, tvrdí znalecká kancelář, že získané peněžní prostředky z tržeb za prodeje cenných papírů v roce 1996 mohly být použity na splacení pohledávky ve výši 575 545 425 Kč. Na úhradu předmětné pohledávky mohly být taktéž použity peněžní prostředky v případě prodeje nově nakoupených cenných papírů v průběhu roku 1996. Není známa žádná okolnost, která by bránila tomu, aby peněžní prostředky získané prodejem cenných papírů a podílů v roce 1997 ve výši 3 810 352 000 Kč nemohly být použity na úhradu pohledávky ve výši 575 545 425 Kč splatné 1. 8. 1996 a pohledávky ve výši 80 mil. Kč splatné 23. 7. 1997. Tyto prostředky mohly být použity na splacení těchto pohledávek. Na úhradu předmětných pohledávek mohly být taktéž použity peněžní prostředky z případného prodeje nově nakoupených cenných papírů v průběhu roku 1997. Jedná se o tyto zásadní investice: U [REDAKCE] (834 013 346 Kč), R [REDAKCE] (250 936 620 Kč) a P [REDAKCE] (112 917 580 Kč). Z koncového stavu položek roku 1998 vyplývá, že společnost K [REDAKCE] disponovala likvidním aktivem U [REDAKCE] (834 013 346 Kč) a v průběhu roku 1998 alokovala příjmy získané prodejem aktiv do těchto zásadních investic: P [REDAKCE] (271 mil. Kč), F [REDAKCE] (33 mil. Kč), F [REDAKCE] (31 mil. Kč), K [REDAKCE] (93 mil. Kč), K [REDAKCE] (9 mil. Kč), U [REDAKCE] (19 mil. Kč), K [REDAKCE] (3 mil. Kč) atd. Není známa žádná okolnost, která by bránila tomu, aby peněžní prostředky získané prodejem cenných papírů a podílů v roce 1998 ve výši 2 543 905 000

Kč nemohly být použity na úhradu předmětných pohledávek, použity být mohly. Na úhradu předmětných pohledávek mohly být taktéž použity peněžní prostředky z případného prodeje nově nakoupených cenných papírů v průběhu roku 1998 a taktéž prostředky z případného prodeje likvidního aktiva U [REDACTED] (834 013 346 Kč). Z výkazu cash flow vyplývá, že společnost generovala příjmy z prodeje stálých aktiv (cenných papírů a podílů) v roce 1996 ve výši 1 940 778 000 Kč, v roce 1997 ve výši 3 810 447 000 Kč a v roce 1998 ve výši 2 544 482 000 Kč. Z toho vyplývá, že portfolio cenných papírů a podílů bylo v předmětných letech likvidní. Aby mohla být zodpovězena otázka, zda mohla společnost K [REDACTED] uhradit pohledávky žalobkyně v termínech jejich splatnosti, nejpozději však ke konci příslušného roku splatnosti, není třeba znát tržní hodnotu jednotlivých aktiv, ale zjistit, zda společnost získané prostředky z prodeje aktiv (cenných papírů a podílů), resp. z prodeje dalších likvidních aktiv mohla použít k úhradě splatných závazků žalobkyně. Za tímto účelem znalecká kancelář provedla i analýzu struktury portfolio cenných papírů a podílů K [REDACTED] v letech 1996 až 1998. Vzhledem k tomu, že je známa struktura portfolio ke dni 31. 12. 1996, ke dni 31. 12. 1997, není známa struktura portfolio ke dni 31. 12. 1996 tak, aby bylo možné konkrétně identifikovat cenné papíry či podíly, avšak lze učinit závěr, že společnost K [REDACTED] v průběhu roku vykázala příjmy z prodeje stálých aktiv ve výši 1 940 778 000 Kč, přičemž závazky z obchodního styku po splatnosti činily 1 387 000 Kč (jiné závazky ve výši 2 407 493 000 Kč jsou vykazovány ve splatnosti), a lze konkrétně identifikovat cenné papíry či podíly, do kterých byly směřovány prostředky v průběhu roku 1998 (jedná se o zásadní investice: P [REDACTED] P [REDACTED] F [REDACTED], K [REDACTED], U [REDACTED] K [REDACTED]), přičemž společnost v roce 1998 eviduje ve svém portfolio likvidní aktivum U [REDACTED], jehož částečný prodej byl realizován až v únoru 2000, lze přijmout závěr, že finanční situace společnosti K [REDACTED] umožňovala k datům splatnosti nebo nejpozději do konce příslušného roku předmětné pohledávky uhradit. Taktéž bylo možné uspokojit předmětné pohledávky prodejem (exekucí) cenných papírů (viz revizní znalecký posudek společnosti STATIKUM s.r.o., č. [REDACTED] ze dne 29. 1. 2023). Znalci Ing. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] CSc. a znalecká kancelář STATIKUM s.r.o. měli dostatek podkladů, aby mohli zpracovat znalecký posudek a dospět ke kategorickým závěrům. Vycházeli z auditovaných účetních závěrek, ale i z portfolio a dalších listin zveřejněných k uvedeným účetním závěrkám ve sbírce listin společnosti. Cash flow společnosti bylo dostatečné během jednotlivých uvedených let k tomu, aby společnost splatila předmětné své závazky. Z výkazu cash flow vyplývá, že finanční prostředky, které byly potřebné k úhradě pohledávek, vždy každý rok přes účty společnosti K [REDACTED] „protekly“, společnost s nimi naložila jinak. Během jednotlivých let společnost K [REDACTED] obchodovala s cennými papíry a během tohoto obchodování zvyšovala objem cenných papírů na svých účtech. Měla-li peníze na nákup cenných papírů, mohla je použít na splátku pohledávky. Závěry znaleckého posudku [REDACTED] [REDACTED] na závěr znaleckého posudku Ing. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] CSc. neměly žádný vliv. Oba vycházejí ze stejných podkladů, každý však dochází k jinému závěru, protože zřejmě každý ty podklady zpracovával jinak. Znalec [REDACTED] [REDACTED] vyšel z jednoho čísla a na základě toho učinil svůj závěr. Je pravdou, že dle účetních výkazů byl k roku 1998 záporný vlastní kapitál. Samotný fakt, že má nějaká společnost záporný vlastní kapitál, neznamená, že nemohou být splaceny pohledávky. Navíc v tomto případě záporný vlastní kapitál byl v nižší částce, než byly předmětné pohledávky. Ani obsah čestného prohlášení Ing. [REDACTED] [REDACTED] jako bývalého předsedy dozorčí rady společnosti K [REDACTED] v období let 19 [REDACTED] - 20 [REDACTED] ve kterém uvádí, že si není vědom skutečnosti, že by se v období let 1996 - 1998 na bankovních účtech společnosti nacházelo takové množství finančních prostředků, že by jimi v té době bylo možné uhradit závazky ve prospěch fondu P [REDACTED] obhospodařovaného žalobkyní a že bylo zavedenou obchodní zvyklostí, že transakce mezi společnostmi K [REDACTED] a třetími subjekty zpravidla probíhaly formou zápočtů vzájemných pohledávek či vypořádání více transakcí současně v delším časovém horizontu, nikoliv formou přímých plateb na bankovní účet, které by následně zůstaly společnosti, vliv na závěry znaleckého posudku Ing. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] CSc. neměl

žádný. Pohledávky mohly být hrazeny postupně, mohly být uhrazeny v cenných papírech v té hodnotě. To, že k tomu konkrétnímu datu by společnost nebyla likvidní, čili by neměla zpeněžitelný majetek, který by byl schopen uhradit uvedené pohledávky, by znamenalo, že by musela v první části roku do toho konkrétního data udělat obrovskou ztrátu, načež potom by se zase musela obrovským ziskem vyšvihnout, aby byl takový výsledek tak, jak vyplývá z účetních závěrek k 31. 12. daného roku či k 1. 1. roku následujícího. Bylo by nutno rekonstruovat účetnictví, aby bylo možné podrobně toto stanovit k jednotlivým datům (viz výpověď zástupce znalecké kanceláře STATIKUM s.r.o. Ing. et Ing. [REDACTED] [REDACTED] výpověď Ing. [REDACTED] [REDACTED] CSc., čestné prohlášení Ing. [REDACTED] [REDACTED] ze dne 7. 3. 2024). Dle názoru znalce Prof. Ing. [REDACTED] [REDACTED] CSc., LL.M., DrSc. znalecký posudek [REDACTED] [REDACTED] je naprosto stejného charakteru jako znalecký posudek Ing. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] CSc. a znalecké kanceláře STATIKUM s.r.o. Všechno jsou to statické pohledy na jakési hodnoty společnosti v určitý okamžik. Je to jako když někdo vyfotografuje ptáka v letu, známe koncové body, ale pak vlastně jednáme s mírou pravděpodobnosti. Bez znalosti skutečné hodnoty majetku dlužníka a současně ostatních poměrů jeho podnikání nelze jednoznačně odpovědět na otázku, zda a případně v jaké výši mohlo být plněno na splatné pohledávky v případě včasného vymáhání (viz výpověď Prof. Ing. [REDACTED] [REDACTED] CSc., LL.M., DrSc.).

12. Listinné důkazy připojené k podání zástupce 2. žalovaného ze dne 14. 3. 2024 (dohoda o narovnání mezi žalobkyní, Č[REDACTED] a B[REDACTED], a.s. v likvidaci, dopis ze dne 6. 2. 2009 ve věci opětovného zařazení vyloučeného majetku do konkursní podstaty, oznámení o dopsání hromadné akcie žalobkyně na soupis konkursní podstaty ze dne 2. 5. 2011, souhlas zástupce věřitele s prodejem akcií žalobkyně ze dne 3. 5. 2011, žádosti o vydání usnesení na povolení prodeje hromadné akcie ze dne 2. 6. 2011, usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 6. 2011 č. j. 26 K 6/2000-354, účetní závěrka žalobkyně z roku 2000, zpráva nezávislého auditora ze dne 2. 4. 2001), které byly předloženy k tvrzení 2. žalovaného, že je rovněž nezbytné zabývat se i tím, jaký byl a je motiv žalobkyně, proč vůbec daný spor zahájila a stále vede, že sama žalobkyně, resp. její aktuální správní orgán porušuje péči řádného hospodáře, soud nehodnotil, neboť nebyly relevantní pro dané řízení. Nadto se nevztahovaly časově k rozhodnému období, které ve vztahu k nároku žalobkyně na náhradu škody vůči žalovaným bylo v rámci řízení přezkoumáváno. Další účastníky označené důkazy, které nebyly provedeny, soud z důvodu nadbytečnosti zamítl, neboť měl dostatek podkladů pro svůj skutkový a právní závěr.
13. Dle § 194 odst. 5, 6 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění účinném od 1. 7. 1996 (tedy v době, kdy měli žalovaní způsobit tvrzenou škodu) členové představenstva jsou povinni vykonávat svou působnost s náležitou péčí a zachovávat mlčenlivost o důvěrných informacích a skutečnostech, jejichž prozrazení třetím osobám by mohlo společnosti způsobit škodu. Ti členové představenstva, kteří způsobili společnosti porušením právních povinností při výkonu působnosti představenstva škodu, odpovídají za tuto škodu společně a nerozdílně. Smlouva mezi společností a členem představenstva nebo ustanovení stanov vylučující nebo omezující odpovědnost člena představenstva za škodu jsou neplatné. Členové představenstva neodpovídají za škodu, kterou způsobili společnosti plněním pokynu valné hromady, pokud alespoň jeden člen představenstva valnou hromadu na nevhodnost pokynu upozornil a požádal o zapsání protestu ohledně nevhodného pokynu do zápisu z valné hromady a valná hromada na nevhodném pokynu trvala; to neplatí, pokud je pokyn valné hromady v rozporu s právními předpisy (odst. 5). Členové představenstva, kteří odpovídají společnosti za škodu, ručí za závazky společnosti společně a nerozdílně, pokud společnost proti členovi představenstva právo na náhradu škody neuplatnila nebo nevymáhala a věřitelé nemohou dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku společnosti pro její platební neschopnost nebo z důvodu, že společnost zastavila platby. Rozsah ručení je omezen rozsahem povinnosti členů představenstva k náhradě škody (odst. 6).
14. Dle § 757 obchodního zákoníku pro odpovědnost za škodu způsobenou porušením povinností

stanovených tímto zákonem platí obdobně § 373 a násl.

15. Dle § 373 obchodního zákoníku, kdo poruší svou povinnost ze závazkového vztahu, je povinen nahradit škodu tím způsobenou druhé straně, ledaže prokáže, že porušení povinností bylo způsobeno okolnostmi vylučujícími odpovědnost.
16. Dle § 379 obchodního zákoníku, nestanoví-li tento zákon jinak, nahrazuje se skutečná škoda a ušlý zisk. Nenahrazuje se škoda, jež převyšuje škodu, kterou v době vzniku závazkového vztahu povinná strana jako možný důsledek porušení své povinnosti předvíдала nebo kterou bylo možno předvídat s přihlédnutím ke skutečnostem, jež v uvedené době povinná strana znala nebo měla znát při obvyklé péči.
17. Dle § 5 odst. 1, 2, 3 zák. č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech (ZISF), ve znění účinném od 1. 7. 1996 vydáváním podílových listů shromažďuje investiční společnost peněžní prostředky v podílovém fondu. Podílový fond není právnickou osobou (odst. 1). Majetek shromážděný investiční společností v podílovém fondu je společným majetkem majitelů podílových fondů. To platí i v případě zaknihovaných cenných papírů evidovaných na účtě majitele zaknihovaných cenných papírů vedeném pro podílový fond. Ustanovení občanského zákoníku o spoluvlastnictví se nepoužijí na majetek v podílovém fondu. Každý spolumajitel může samostatně upravovat svá práva vůči investiční společnosti (odst. 2). Majetek v podílovém fondu je investiční společnosti svěřen do obhospodařování. Investiční společnost jej používá ke koupi cenných papírů nebo ukládá na účty u bank vedené pro podílový fond a obhospodařuje svým jménem na účet majitelů podílových listů (odst. 3).
18. Dle § 5a odst. 2, 3, 4, 5, 6 zák. č. 248/1992 Sb., investiční společnost je povinna obhospodařovat majetek v podílových fondech a majetek investičních fondů nebo penzijních fondů s odbornou péčí (§ 17a) s cílem zabezpečit růst nebo výnos tohoto majetku v souladu se zaměřením investiční politiky uvedeným ve statutu podílového fondu nebo v obhospodařovatelské smlouvě a v souladu s tímto zákonem (odst. 2). Investiční společnost je povinna dávat přednost zájmům podílníků investičních fondů a penzijních fondů, jejichž majetek obhospodařuje, před svými vlastními zájmy a zájmy svých společníků, zaměstnanců, prokuristů a členů představenstva a dozorčí rady (odst. 3). Pokud tento zákon nestanoví jinak, investiční společnost nesmí z obhospodařovaného majetku poskytovat půjčky, úvěry nebo dary ani jej používat k zajištění vlastních závazků nebo závazků třetích osob. Obhospodařovaný majetek nesmí investiční společnost použít k úhradě závazků, které s činností spojenou s obhospodařováním tohoto majetku bezprostředně nesouvisejí (odst. 4). Investiční společnost nesmí z obhospodařovaného majetku investičního fondu, majetku v podílovém fondu nebo majetku penzijního fondu poskytnout zálohu na nákup cenných papírů pro tento fond (odst. 5). Odpovědnosti za škodu způsobenou porušením povinností při obhospodařování majetku se investiční společnost nemůže zprostit (odst. 6).
19. Dle § 14 odst. 1 písm. a) zák. č. 248/1992 Sb., při obhospodařování majetku v podílovém fondu je investiční společnost povinna vlastním jménem a na účet podílníků vykonávat práva a povinnosti s tím spojená, zejména dbát na ochranu zájmů podílníků.
20. V daném případě žalobkyně uplatnila (na účet podílníků) vůči žalovaným z titulu zákonného ručení dle citovaného ustanovení § 194 odst. 6 obchodního zákoníku nárok na náhradu škody, jež měla vzniknout na majetku podílového fondu tím, že žalovaní jakožto členové představenstva žalobkyně řádně a včas nevymáhali pohledávky v majetku podílového fondu po jejich splatnosti a namísto plného zaplacení těchto pohledávek získali tím, že je s odstupem více než 1 a čtvrt roku až 2,5 let postoupili na třetí osobu, popř. z majetku fondu na žalobkyni, jen zlomek jejich nominální výše v podobě úplaty za postoupení. Rozdíl mezi úplatou za postoupení pohledávek a nominální výší pohledávek v celkové výši 575 690 430,48 Kč představuje způsobenou škodu. Pod obhospodařování majetku v podílovém fondu dle citovaného § 14 odst. 1 zák. č. 248/1992 Sb. spadá i uplatňování náhrady škody na svěřeném majetku vzniklé. Má-li investiční společnost

povinnost hospodařit se svěřeným majetkem s odbornou péčí s cílem zabezpečit svěřený majetek, tím spíše musí bránit jeho zmenšení a dojde-li ke škodě na tomto majetku, jistě může vymáhat její náhradu po všech osobách, které ji měly způsobit, tedy i po bývalých členech svého představenstva. Okolnost, že z § 5 odst. 2 zák. č. 248/1992 Sb. vyplývá možnost pro jednotlivé podílníky požadovat náhradu škody po investiční společnosti, není na překážku, jedná se o jiný právní vztah. Aktivní legitimace žalobkyně k podání žaloby tak byla shledána (viz usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2007 č. j. 14 Cmo 431/2006-160). Otázkou, komu vzniká škoda při zmenšení majetku v podílovém fondu obhospodařovaném investiční společností a kdo je aktivně legitimován k uplatnění práva z odpovědnosti za tuto škodu, se zabýval i Nejvyšší soud. Dle jeho názoru za škodu na majetku v podílovém fondu vzniklou podílníkům porušením povinností členy představenstva investiční společnosti odpovídá sama investiční společnost, neboť jednání těchto osob při obhospodařování majetku v podílovém fondu je jednáním společnosti (§ 13 odst. 1 věta druhá obchodního zákoníku) a podle § 13 odst. 4 obchodního zákoníku je jí plně přičitatelné. Přitom podle citovaného ustanovení § 5a odst. 6 zák. č. 248/1992 Sb. se investiční společnost nemůže odpovědnosti za škodu způsobenou porušením povinnosti při obhospodařování majetku zprostit. Nemůže-li investiční společnost pro nedostatek majetku uhradit škodu, kterou způsobila podílníkům tím, že členové jejího představenstva porušili své povinnosti, vzniká členům představenstva povinnost uspokojit nároky podílníků na náhradu škody z titulu ručení podle ustanovení § 194 odst. 6 obchodního zákoníku. Investiční společnost je aktivně legitimována vymáhat pohledávky podílníků z ručení podle ustanovení § 194 odst. 6 obchodního zákoníku vlastním jménem na účet podílníků (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 10. 2007 sp. zn. 29 Odo 1310/2005). Při porušení povinnosti v § 194 odst. 5 obchodního zákoníku stanoví solidární odpovědnost členům představenstva. Zakazuje vyloučení či omezení jejich odpovědnosti ve smlouvě či ve stanovách a stanoví jejich ručení za závazky společnosti za podmínek stanovených v odst. 6. Pro odpovědnost za škodu způsobenou členem představenstva akciové společnosti se použije podle ustanovení § 757 ustanovení § 373 a násl. Odpovědnost členů představenstva za škodu je doplněna zákonným a solidárním ručením členů představenstva za závazky společnosti, použijí se na ně ustanovení obchodního zákoníku o ručení (§ 303 a násl.), a to za následujících podmínek: a) člen nebo členové představenstva odpovídají společnosti za škodu; b) společnost tuto náhradu škody vůči členovi představenstva neuplatnila, popř. sice uplatnila, ale soudně nevymáhala; c) věřitelé společnosti nemohou dosáhnout uspokojení své pohledávky z majetku společnosti pro její platební neschopnost nebo proto, že zastavila platby – ručení se tedy vztahuje jen na peněžité závazky; ale není nutno, aby byly naplněny podmínky úpadku; dostačující je i jen to, že společnost není schopna splnit svůj jeden závazek; d) rozsah ručení je omezen rozsahem náhrady škody, kterou by měli příslušní členové představenstva společnosti zaplatit. Ručení zaniká, pokud člen představenstva škodu uhradí, protože potom vlastně není dán jeden z předpokladů pro vznik tohoto ručení. Soud se neztotožnil s argumentací žalovaných ohledně zániku oprávnění žalobkyně jednat jménem svým na účet podílníků poté, co byl podílový fond zrušen, a uplynula 6měsíční lhůta pro majetkové vypořádání s podílníky. S odkazem na názor České národní banky, odboru legislativního a právního ze dne 1. 10. 2008 č. j. 2008/2977/110 investiční společnost je oprávněna, ale zároveň i povinná, vymáhat pohledávku, která vyšla najevo po likvidaci podílového fondu a doplatit podílníkům odpovídající podíl. Je přitom třeba dbát na to, aby podíl byl vyplacen osobám, které v relevantní době byly podílníky, pokud se pohledávka, např. pohledávka odpovídající způsobené škodě, nepříznivě promítla do aktuální hodnoty jejich podílového listu ve smyslu ustanovení § 12 odst. 1 či ustanovení § 13 odst. 6 zák. č. 189/2004 Sb., o kolektivním investování. Podílníkovi, který v rozhodný den požádal o odkoupení svého podílového listu, a byla mu vyplacena menší část, než kolik by činila, kdyby majetek nebyl zmenšen, je třeba rozdíl doplatit. Pro úplnost lze dodat, že odnětím povolení ke vzniku investiční společnosti neztrácí společnost charakter subjektu kolektivního vyjednávání. Z ustanovení § 35d zák. č. 248/1992 Sb. pro ni vyplývají povinnosti k vypořádání podílníků a i za této situace připadá v úvahu, aby každý z podílníků uplatnil proti investiční společnosti právo na náhradu eventuální škody vzniklé porušením jejich

povinností. Dle názoru Nejvyššího soudu prezentovaného ve výše uvedeném jeho rozhodnutí v rozsahu, v jakém se podaří investiční společnosti vymoci náhradu škody vzniklé na majetku v podílovém fondu, se zmenší případná škoda vzniklá majitelům podílových listů zjištěná potom, co bude skončena likvidace investiční společnosti. Přitom, podaří-li se investiční společnosti získat zpět či nahradit veškerý majetek vyvedený neoprávněně z podílového fondu, majitelům podílových listů žádná škoda nevznikne. Obavy 2. žalovaného o to, jakým způsobem budou prostředky získané plněním z ručitelského závazku žalovaných distribuovány mezi podílníky, nejsou relevantní. Bude věcí žalobkyně a jejího likvidátora, aby provedli rozdělení a výplatu prostředků podílníkům, kterým byla I. [redacted], a.s. způsobena škoda. Případné obtíže z tohoto úkolu plynoucí nemohou být důvodem pro popření aktivní legitimace žalobkyně k podání předmětné žaloby. Je nadbytečné zabývat se motivem žalobkyně, proč daný spor stále vedla. Námitka promlčení vznesená 2. žalovaným vůči uplatněnému nároku žalobkyně nebyla shledána důvodnou. Již žaloba sama obsahovala tvrzení, podle nichž žalovaní porušili své povinnosti i tím, že posléze postoupené pohledávky včas a řádně nevymáhali (viz názor dovolacího soudu prezentovaný v jeho rozhodnutí ze dne 10. 3. 2015 č. j. 29 Cdo 1319/2013-585). Nárok žalobkyně vůči žalovaným z titulu ručení dle § 194 odst. 6 obchodního zákoníku byl řádně uplatněn již v žalobě došlé soudu dne 4. 6. 2001 za běhu 4leté promlčecí doby stanovené v § 397 obchodního zákoníku, když ke dni 4. 6. 1997 žádná ze shora uvedených postoupených pohledávek ještě ani neexistovala, natož aby byla splatná. Věřiteli pohledávky zajištěné ručením přitom začne dle § 392 obchodního zákoníku běžet promlčecí doba vůči dlužníkovi okamžikem splatnosti pohledávky. Doplněním žaloby podáním žalobkyně ze dne 3. 7. 2008 nebyl uplatněn jiný nárok než v žalobě. Bylo na žalobkyni, pokud měla být ve věci úspěšnou, aby tvrdila a prokázala vznik svého závazku k náhradě škody podílníkům, svoji neschopnost tuto škodu podílníkům z vlastního majetku nahradit, že jí samotné vznikla škoda a že za tuto škodu odpovídají žalovaní. Soud nadále zastává názor prezentovaný v jeho rozhodnutí ze dne 25. 1. 2010 č. j. 42 Cm 107/2001-345, že pokud jde o vznik a výši závazku žalobkyně k náhradě škody podílníkům, žalobkyně jednoznačně porušila svoji povinnost dávat přednost zájmům podílníků před zájmy svými a jediného společníka a povinnost obhospodařovat majetek v podílovém fondu s odbornou péčí, s cílem zabezpečit spolehlivý výnos nebo růst tohoto majetku. Povinností žalobkyně v rámci požadavku jednání s odbornou péčí beze sporu bylo bezprostředně po splatnosti pohledávek za K. [redacted] tyto pohledávky řešit a domáhat se jejich splnění všemi dostupnými právními prostředky včetně soudního vymáhání pohledávek. Skutečnost, kterou konstatuje ve svém rozhodnutí Komise pro cenné papíry, tj. že 3/4 majetku v podílovém fondu tvořily pohledávky za K. [redacted], je v příkrém rozporu s investiční strategií žalobkyně vyjádřenou ve statutu fondu. S tím větším důrazem měla žalobkyně přistoupit k řešení pohledávek za K. [redacted]. V daném případě však žalobkyně dala přednost zájmům svým a zájmům svého jediného společníka před zájmy podílníků. Jak vyplynulo z účetních závěrek a ze zpracovaných znaleckých posudků, K. [redacted] v době, kdy žalobkyně účinně neusilovala o vymožení splatných pohledávek vůči němu, měl dostatek prostředků k tomu, aby tyto pohledávky byly v plném rozsahu uspokojeny. Obecný odkaz žalovaných na délku soudního řízení v předmětných letech, kdy je zřejmé, že žalobou či návrhem na konkurs by bylo dosaženo několikanásobně nižší uspokojení podílníků, než jakého bylo skutečně dosaženo, či na neexistenci povinnosti k realizaci obchodní veřejné soutěže na odkup pohledávek za K. [redacted] z podílového fondu, když nelze tvrdit, že formou veřejné soutěže bude vždy dosaženo nejvyššího výnosu, nebo na v té době probíhající ekonomickou krizi a tomu odpovídající propad hospodářství, je pouze účelovou argumentací žalovaných. Tvrzení žalovaných, že K. [redacted] byl sice dlužníkem, ale jeho dluhy byly průběžně hrazeny; předmětné akcie musela žalobkyně prodat, neboť tyto nebyly veřejně obchodovatelné a žalobkyně potřebovala uvést strukturu fondu do souladu se zákonem; zajištění závazku kupujícího k úhradě kupní ceny nebylo v dané době běžné a obvyklé při sjednávání obchodů tohoto typu, naopak ve standardních smlouvách žádné zajištění neexistovalo; v době uzavření dohody o převzetí dluhu byl K. [redacted] bonitnější než žalobkyně, nebylo žalovanými prokázáno. Dle názoru soudu

příčinou, proč žalobkyně dostatečně důrazně, efektivně a včas nevymáhala splatné pohledávky vůči K [REDACTED], byl nedostatek vůle žalobkyně tak činit s ohledem na mnohočetná propojení obou společností v rovině personální i majetkové. K [REDACTED] byl jediným akcionářem žalobkyně, který rozhodoval o volbě a odvolání žalovaných z funkce, jakož i o jejich odměnách za výkon funkce. K postoupení pohledávek za K [REDACTED] přistoupila žalobkyně až pod tlakem Komise pro cenné papíry, kdy vzhledem k rozhodnutí Komise pro cenné papíry o odnětí povolení k vydávání podílových listů za účelem vytvoření podílového fondu žalobkyni stíhala povinnost vypořádat pohledávky a závazky podílového fondu nejpozději do 18. 8. 1999. Ve vztahu ke škodě ve výši 1 300 000 Kč žalobkyně svým výše popsaným jednáním porušila citované ustanovení § 5a odst. 2, 3, § 14 odst. 1 zák. č. 248/1992 Sb. tím, že neučinila veškeré nezbytné úkony, které by vedly k vymožení pohledávky v majetku podílového fondu, která byla splatná dne 13. 3. 1998, za K [REDACTED] po dobu do 16. 6. 1999, uzavřela smlouvu o postoupení pohledávky s dlouhodobým dlužníkem podílového fondu a nesjedнала v této smlouvě zajištění závazku postupníka k úhradě úplaty za postoupení, čímž došlo ke snížení majetku v podílovém fondu. Ve vztahu ke škodě ve výši 47 539 418,28 Kč žalobkyně svým výše popsaným jednáním porušila citované ustanovení § 5a odst. 2, 3, § 14 odst. 1 zák. č. 248/1992 Sb. tím, že neučinila veškeré nezbytné úkony, které by vedly k vymožení pohledávek v majetku podílového fondu, které byly splatné dne 18. 9. 1998 a dne 23. 7. 1997, za K [REDACTED] po dobu do 16. 6. 1999, uzavřela smlouvy o převodu cenných papírů s dlouhodobým dlužníkem podílového fondu a nesjedнала v těchto smlouvách zajištění závazku kupujícího k úhradě kupní ceny převáděných akcií, čímž došlo ke snížení majetku v podílovém fondu. Již Komise pro cenné papíry rozhodla, že žalobkyně uzavřením smlouvy o převodu cenných papírů dne 8. 9. 1998 se dopustila porušení svých povinností při obhospodařování majetku podílníků v podílovém fondu, a byl to jeden z důvodů zavedení nucené správy žalobkyně. Ve vztahu ke škodě ve výši 526 851 012,20 Kč žalobkyně svým výše popsaným jednáním porušila citované ustanovení § 5a odst. 2, 3, ustanovení § 14 odst. 1 zák. č. 248/1992 Sb. tím, že neučinila veškeré nezbytné úkony, které by vedly k vymožení pohledávky v majetku podílového fondu v částí 68 663 097,93 Kč, která byla splatná dne 18. 9. 1998, za K [REDACTED] po dobu do 22. 11. 1999, uzavřela smlouvu o převodu cenných papírů s dlouhodobým dlužníkem podílového fondu a nesjedнала v této smlouvě zajištění závazku kupujícího k úhradě kupní ceny převáděných akcií; že neučinila veškeré nezbytné úkony, které by vedly k vymožení pohledávky v majetku podílového fondu, které byly splatné dne 4. 3. 1998, za K [REDACTED] po dobu do 22. 11. 1999, uzavřela dohodu o převzetí dluhu s dlouhodobým dlužníkem podílového fondu, čímž snížila a ohrozila dobytost pohledávek podílového fondu; že neučinila veškeré nezbytné úkony, které by vedly k vymožení pohledávky v majetku podílového fondu, která byla splatná dne 1. 8. 1996, od 30. 6. 1998 ve výši 425 562 802,20 Kč, čímž došlo ke snížení majetku v podílovém fondu. Uvedená protiprávní jednání žalobkyně byla příčinou vzniku škody podílníkům, když u škody ve výši 1 300 000 Kč došlo k vyvedení pohledávky z podílového fondu za P [REDACTED], a.s. na společnost K [REDACTED] bez toho, aby podílový fond obdržel za postoupení pohledávky protiplnění, u škody ve výši 47 539 418,28 Kč došlo k převodu akcií z podílového fondu na společnost K [REDACTED] bez toho, aby podílový fond obdržel za převedené akcie protiplnění ve stejné výši a u škody ve výši 526 851 812,20 Kč jednak došlo ke snížení majetku podílníků o částku představující rozdíl mezi hodnotou pohledávky v době jejího vzniku a částkou, kterou za ni podílový fond v důsledku protiprávního jednání žalobkyně obdržel a jednak došlo ke znehodnocení pohledávky v podílovém fondu za K [REDACTED] v důsledku její snižující se dobytosti s ohledem na stav majetku K [REDACTED]. Pokud by se žalobkyně nedopustila uvedených protiprávních jednání, ke zmenšení majetku podílníků v podílovém fondu by nedošlo. Je zde dána příčinná souvislost mezi jednáním žalobkyně a vznikem škody. Žalobkyně tuto škodu podílníkům z vlastního majetku není schopna nahradit. Lze zrekapitulovat, že v roce 1999 došlo k postoupení následujících pohledávek fondu (jednotlivé dílčí pohledávky byly splatné v období od 1. 8. 1996 do 18. 9. 1998) za K [REDACTED]: a) pohledávka ve výši 575 545 425 Kč

splatná dne 1. 8. 1996, která vznikla tím, že představenstvo žalobkyně postoupilo pohledávku fondu za B [redacted] ve výši 575 545 425 Kč na K [redacted] za úplatu ve výši nominální hodnoty; b) pohledávka ve výši 80 000 000 Kč splatná dne 23. 7. 1997, která vznikla tím, že představenstvo žalobkyně prodalo K [redacted] 80.000 ks akcií G [redacted] a.s. z majetku fondu za kupní cenu 80 000 000 Kč; smlouvu o převodu akcií uzavřel a podepsal za žalobkyni 1. žalovaný; c) pohledávka ve výši 368 025 112,10 Kč splatná dne 4. 3. 1998, která vznikla tím, že K [redacted] převzal dluhy (zejména přijaté zálohy na nákup [redacted]) žalobkyně vůči fondu ve výši 368 025 112,10 Kč za úplatu ve stejné výši; dohodu o převzetí dluhu uzavřeli a podepsali za žalobkyni 2. žalovaný a 3. žalovaný; d) pohledávka ve výši 3 100 000 Kč splatná dne 13. 3. 1998, která vznikla tím, že představenstvo žalobkyně postoupilo na K [redacted] pohledávku fondu za P [redacted] ve výši jistiny 3 806 645,17 Kč za úplatu ve stejné výši, přičemž po částečné úhradě činila dlužná částka 3 100 000 Kč; smlouvu o postoupení pohledávky uzavřeli a podepsali za žalobkyni všichni žalovaní; e) pohledávka ve výši 69 003 682 Kč splatná dne 18. 9. 1998, která vznikla tím, že představenstvo žalobkyně prodalo K [redacted] soubor cenných papírů z majetku fondu za kupní cenu 69 003 682 Kč; smlouvu o převodu cenných papírů uzavřeli a podepsali za žalobkyni 1. žalovaný a 3. žalovaný. Z obchodního rejstříku žalobkyně vyplývá, že jménem společnosti byl oprávněn jednat kterýkoliv člen představenstva samostatně. Ve vztahu k uvedeným pohledávkám žalovaní porušili své povinnosti tím, že neučinili veškeré nezbytné úkony, které by vedly k vymožení těchto pohledávek fondu za K [redacted], ač byli povinni jednat. Povinnost jednat při výkonu své funkce člena představenstva s náležitou péčí žalovaným stanovilo ustanovení § 194 odst. 5 obchodního zákoníku. Tím, že jednání žalovaných při výkonu působnosti představenstva žalobkyně bylo ve smyslu § 13 obchodního zákoníku přímo jednáním žalobkyně, dopadala na žalované i ustanovení § 5a odst. 2, 3, § 14 zák. č. 248/1992 Sb. Před postoupením pohledávek v roce 1999 žalovaní neučinili kroky vedoucí k vymožení pohledávek fondu za K [redacted], u pohledávek za b) až e) zapříčinili i vznik těchto pohledávek, neboť uzavřeli smlouvy, jimiž vyvedli majetek fondu do K [redacted] bez jakéhokoliv zajištění kupní ceny/úplaty za postoupení pohledávky, a to v době, kdy byl K [redacted] v několikaletém prodlení s úhradou cca 550 mil. pohledávky a). Pokud jde o podmínku vzniku škody na vlastním majetku žalobkyně, dovodil Nejvyšší soud s ohledem právě na specifické dvojí postavení investiční společnosti, že nelze vázat okamžik vzniku práva podílníků domáhat se na členech představenstva investiční společnosti uspokojení z titulu ručení na to, že nejprve musí společnosti vzniknout škoda ve smyslu rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 986/2001 a 25 Cdo 987/2001, neboť při takovém závěru by v důsledku platební neschopnosti investiční společnosti nikdy podílníkům vůči členům představenstva nárok na uspokojení z titulu ručení nevznikl. Takový závěr by byl v přímém rozporu nejen s dikcí, ale i s účelem ustanovení § 194 odst. 6 obchodního zákoníku. Znamenal by totiž, že pro členy představenstva je výhodné navodit ve společnosti stav platební neschopnosti (a představenstvo se nepochybně na vzniku takového stavu podílet může) a tím se vyhnout důsledkům svého nezákonného jednání. Proto Nejvyšší soud dospěl k závěru, že v daném případě postačí zjištění, že čisté obchodní jmění žalobce (ustanovení § 6 odst. 3 obchodního zákoníku) se snížilo o závazek k náhradě škody podílníkům. Tento závazek však nemohl být žalobcem splněn pro nedostatek majetku (viz již výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Odo 1310/2005). Porušení povinnosti ze strany žalovaných vůči žalobkyni má stejný skutkový základ jako porušení povinností žalobkyně vůči podílníkům při správě majetku v podílovém fondu. Naprosto stejný je i rozsah škody. Je to dáno již zmíněným dvojím rozměrem jednání členů představenstva žalobkyně, kdy prostřednictvím představenstva měla žalobkyně jednak realizovat plnění povinností vůči podílníkům a jednak prostřednictvím členů představenstva realizovat svoje vlastní jednání na svůj vlastní účet. Pokud měla [redacted], a.s. např. povinnost vyjádřenou v ustanovení § 5a odst. 3 zák. č. 248/1992 Sb. dávat přednost zájmům podílníků, jejichž majetek obhospodařuje, před svými vlastními zájmy a zájmy svých společníků, byli to členové představenstva, kteří měli jménem investiční společnosti tuto povinnost v praktické rovině realizovat. Měli tak přitom činit

s náležitou péčí dle § 194 odst. 5 obchodního zákoníku se všemi důsledky, které v případě porušení této povinnosti pro ně z tohoto ustanovení vyplývají. Prvotním předpokladem pro vznik závazku žalovaných z titulu jejich ručení dle § 194 odst. 6 obchodního zákoníku ve znění účinném od 1. 7. 1996 za závazek žalobkyně vůči podílníkům je vznik samotné škody podílníkům. Skutečnou škodu dle názoru dovolacího soudu může představovat v daném případě také splatná pohledávka věřitele, kterou vzhledem k okolnostem případu lze považovat za nevymahatelnou. I v tomto případě lze totiž hovořit o újmě, která nastala (projevila se) v majetkové sféře poškozeného (věřitele), spočívá ve zmenšení jeho majetkového stavu a je objektivně vyjádřitelná (vyčíslitelná) všeobecným ekvivalentem (penězi) a je tudíž napravitelná, nedochází-li k naturální restituci především poskytnutím peněz. Ke vzniku škody dochází okamžikem, kdy je vzhledem k okolnostem případu nepochybné, že pohledávka za obligačním dlužníkem je nevymahatelná. Skutečná škoda v podobě ztráty vymahatelnosti pohledávky může vzniknout i tehdy, jestliže investiční společnost nevymáhá, ač s ohledem na konkrétní okolnosti může a má, splatné pohledávky tvořící majetek podílového fondu a v důsledku následného snížení či dokonce ztráty bonity dlužníka dojde k tomu, že pohledávka je (částečně či zcela) nevymahatelná. Postoupí-li investiční společnost pohledávky tvořící majetek podílového fondu, ztrácí možnost tyto pohledávky vymoci (do majetku podílového fondu). Nejpozději v tomto okamžiku tedy vzniká (může vzniknout) na majetku podílového fondu skutečná škoda, a to zpravidla ve výši rozdílu mezi částkou, kterou by bylo možné do podílového fondu získat v případě neprodleného vymáhání splatné pohledávky a výší úplaty za postoupení pohledávky (viz názor dovolacího soudu prezentovaný v jeho rozhodnutí ze dne 1. 3. 2019 č. j. 27 Cdo 3472/2017-696, kterým je tento soud vázán, ačkoliv žalovaní s odkazem na judikaturu Nejvyššího soudu s uváděnými závěry dovolacího soudu nesouhlasili). Dovolací soud stanovil, že pro určení výše skutečné škody je nutné zjistit, zda a v jaké výši by na pohledávku mohlo být plněno v případě jejího včasného vymáhání vůči dlužníku, resp. jakou částku by mohli podílníci získat, kdyby žalovaní pohledávky vymáhali řádně ihned po jejich splatnosti. Pro tyto účely je přitom významná majetková a finanční situace dlužníka (jeho bonita) v době, kdy se pohledávky staly splatnými. Dovolacím a následně odvolacím soudem nebylo stanoveno zkoumat reálnou hodnotu pohledávek za K [redacted] a zda byla shodná s jejich nominální hodnotou, určující byla majetková a finanční situace K [redacted] v době, kdy se pohledávky staly splatnými, zda mohlo být na pohledávky plněno v případě jejich včasného vymáhání vůči dlužníku. Požadavek žalovaných na zohlednění počátečního ekonomického a faktického stavu společnosti žalobkyně ke dni vzniku funkce žalovaných jako členů představenstva, tj. k datu [redacted] 1996, nebyl dovolacím soudem při stanovení způsobu určení výše škody reflektován. Dále rovněž při takovémto názoru dovolacího soudu nebylo možné zohlednit námitku žalovaných k hlavní příčině domnělé škody, a to zkoumání hospodářské povahy postupu a reálné výše tržní ceny postupovaných pohledávek. Dva znalci (Ing. [redacted] [redacted] CSc. a znalecká kancelář STATIKUM s.r.o.) dospěli k závěru, že společnost K [redacted] disponovala dostatečným majetkem, aby mohla jednotlivé pohledávky uhradit. Pokud by tedy byly jednotlivé pohledávky vymáhány ihned po datu jejich splatnosti, nejpozději ke konci příslušného účetního období, mohly být uhrazeny v plné výši. Znalci své závěry obhájili i vůči oponentnímu znaleckému posudku Prof. Ing. [redacted] [redacted] CSc., LL.M., DrSc., dle jehož názoru nebylo a ani nemohlo být jednoznačně prokázáno, že společnost K [redacted] disponovala dostatečným majetkem, aby mohla jednotlivé pohledávky uhradit, nejsou k tomu veškeré potřebné informace. Dle vyjádření znalců ([redacted] STATIKUM) měli dostatečné podklady, aby mohli přijmout uvedený závěr. Znalecká kancelář STATIKUM tento závěr má dokonce za kategorický, nikoliv v rovině pravděpodobnosti. Auditované účetní závěrky a jejich přílohy, tedy listiny obsažené ve sbírce listin, zobrazují věrně stav K [redacted]. Nadto účetní závěrky K [redacted] za roky 1996, 1997 byly schváleny a podepsány 1. žalovaným z pozice člena představenstva a ekonomického ředitele K [redacted]. Znalkyně Ing. [redacted] [redacted] CSc. se vypořádala i se závěry znaleckého posudku [redacted] [redacted] či s předloženým čestným prohlášením Ing. [redacted] [redacted] bývalého předsedy dozorčí rady

společnosti K[REDAKCE] V rámci odpovědi na otázku, zda finanční situace společnosti K[REDAKCE] umožňovala k datům splatnosti předmětných pohledávek je uhradit, provedla simulaci postupného i celkového splacení předmětných pohledávek a analýzu dopadů do aktiv, pasiv a výsledovky společnosti K[REDAKCE]. Analýzu struktury portfolia cenných papírů a podílů provedla znalecká kancelář STATIKUM s.r.o., takže mohla učinit závěr, že finanční situace společnosti K[REDAKCE] k datům splatnosti pohledávek v roce 1996 až 1998 umožňovala pohledávky uhradit, avšak prostředky získané prodejem stálých aktiv byly použity na nákup cenných papírů. Příjmy z prodeje stálých aktiv a provozní cash flow v každém z uvedených let 1996, 1997 i 1998 generovaly dostatečné cash flow, které mohlo být použito na úhradu předmětných pohledávek. Na úhradu pohledávek mohly být použity příjmy z prodeje takto nově nakoupených cenných papírů a podílů, a to jak z dobrovolného či nuceného prodeje, avšak ty byly opětovně použity na nákup cenných papírů a podílů. Dle názoru soudu závěry posudků jsou náležitě odůvodněny, jsou podloženy obsahem nálezu. Znalci bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž se bylo třeba vypořádat. Odůvodnění znaleckých posudků odpovídá pravidlům logického myšlení. Z posudků měl soud možnost seznat, ze kterých zjištění znalci vycházeli, jakou cestou k těmto zjištěním dospěli a na základě jakých úvah poté došli ke svým závěrům, které doplnili i při svém slyšení před soudem. Pokud Prof. [REDAKCE] namítal, že se jedná o pouhé statické posouzení účetních hodnot majetku a závazků společnosti K[REDAKCE], dále že není možné jednoznačně odpovědět na položenou otázku, a k simulaci postupného splacení měl výhrady k propočtům znalkyně [REDAKCE] soud zdůrazňuje, že odborné závěry ve znaleckém posudku obsažené hodnocení soudem dle § 132 o. s. ř. nepodléhají. Tvzení žalovaných, že obchody K[REDAKCE] byly realizovány skrze zápočty, nebylo prokázáno, přitom se jednalo o tvrzení žalovaných, a proto bylo na žalovaných, aby unesli důkazní břemeno k jeho prokázání. Čestné prohlášení bývalého předsedy dozorčí rady společnosti K[REDAKCE] Ing. [REDAKCE] je pro svoji obecnost a neurčitost nedostačující, nadto Ing. [REDAKCE] byl jako předseda dozorčí rady zapsán v obchodním rejstříku až dne [REDAKCE] 1998. S ohledem na poznatky znalců ([REDAKCE] STATIKUM) zjištěné při zpracování znaleckých posudků nelze zohlednit tvrzení žalovaných, že nečinili žádné rizikové obchodní transakce ani obchodní aktivity v rozporu s platnou právní úpravou na úseku investování prostředků a majetku majitelů podílových listů, že veškeré jejich činnosti byly podloženy konkrétním stupněm poznání a dosažených informací včetně odborného ocenění předcházejícího vždy konkrétnímu obchodnímu případu. Na základě doplněného dokazování soud dospěl k závěru, že na otázku položenou dovolacím soudem je možné odpovědět kladně. Společnost K[REDAKCE] disponovala dostatečným majetkem. Pokud by byly jednotlivé pohledávky vymáhány ihned po datu jejich splatnosti, nejpozději ke konci příslušného účetního období, mohly být uhrazeny v plné výši. Při tomto závěru se poté již soud nezabýval tím, kolik by činila výše úplaty za postoupení pohledávek bezprostředně po jejich splatnosti, protože tato varianta již nepřipadala v úvahu. Rovněž se soud pro uvedený závěr nezabýval námitkou žalovaných, že soudní vymáhání pohledávek či konkurs na společnost K[REDAKCE] by nemohl vést k uspokojení pohledávek v takovém rozsahu, v jakém byly pohledávky uspokojeny odměnou za jejich postoupení, kdy žalovaní tvrdili, že pokud by mohla nějaká škoda postoupením pohledávek vzniknout, pak jedine ve výši, která by odpovídala rozdílu mezi odměnou za jejich postoupení a částkou, kterou by bylo možné získat prostřednictvím vymáhání či cestou konkursu. Ke vzniku škody došlo, a to ve výši rozdílu mezi nominální výší pohledávek a výší úplat, které fond obdržel jako úplaty za jejich postoupení. Žalovaní v rozporu s péčí řádného hospodáře nevymáhali pohledávky fondu bezprostředně po jejich splatnosti, uvedenými pohledávkami se nezabývali až do doby, kdy se finanční a majetkové poměry K[REDAKCE] výrazně zhoršily a k postoupení pohledávek přistoupili až pod tlakem Komise pro cenné papíry. Finanční a majetková situace K[REDAKCE] přitom žalovaným jako členům představenstva žalobkyně v té době musela být známa. Jestliže žalovaní nevymáhali pohledávky fondu bezprostředně po jejich splatnosti, ačkoliv to majetková a finanční situace K[REDAKCE] v době, kdy se pohledávky staly splatnými, umožňovala, není namístě zohlednit obranu žalovaných, že část předmětných

obchodních aktivit museli realizovat, aby žalobkyně mohla dostát své povinnosti stanovené Komisí pro cenné papíry ve lhůtě pohledávky a závazky podílového fondu vypořádat a podílníky vyplatit. Pokud by se žalovaní nedopustili svého protiprávního jednání, ke škodě na majetku v podílovém fondu by nedošlo, odpovědnost žalobkyně za uvedenou škodu by nevznikla a žalobkyni tak nevznikl závazek k úhradě této škody podílníkům podílového fondu. Je dána příčinná souvislost mezi porušením zmíněných povinností žalovaných a vznikem uvedené škody. Prodleva s realizací splatných pohledávek byla příčinou propadu hodnoty majetku v podílovém fondu o výše specifikovaný rozdíl. Soud se neztotožnil s názorem žalovaných, že jsou naplněny předpoklady pro vyloučení jejich odpovědnosti za škodu žalobkyni, kdy k postupu pohledávek mělo dojít výhradně v důsledku rozhodnutí Komise pro cenné papíry, přičemž hlavní příčinou diskontu měla být reálná tržní hodnota postupovaných pohledávek P [REDACTED] [REDACTED] která byla pod jejich nominální hodnotou. Tvrzení žalovaných, že dva právní úkony, a sice rozhodnutí představenstva žalobkyně o postoupení pohledávek ze dne 16. 11. 1999 a smlouva o postoupení pohledávek ze dne 22. 11. 1999, jsou neplatné pro svůj rozpor s ustanovením § 22 odst. 2 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, resp. nicotné úkony, neboť postoupit lze pohledávku pouze dvoustranným právním úkonem, tedy nikoliv jednostranným rozhodnutím představenstva, a nevyvolaly tak žádné žalobkyni tvrzené právní účinky, se soudu jeví jako účelové, pokud bylo uplatněno až v tomto řízení a v době předcházející nebyly využity právní prostředky, jimiž by mohla být účinně hájena práva, která např. uvedeným rozhodnutím představenstva měla být ohrožena. Dnes s odstupem času při respektování zásady nevměšování se do vnitřních poměrů společnosti v zájmu zachování jejich stability není namístě platnost či nicotnost obou právních úkonů přezkoumávat. Lze se ztotožnit s názorem žalobkyně, že protiprávní jednání nepožívá právní ochrany a žalovaní se tedy nemohou na svoji obranu dovolávat svého protiprávního jednání. Nadto mezi účastníky řízení nebylo sporným skutkové tvrzení o vzniku žalobkyni tvrzených postoupených pohledávek, jejich existenci, splatnosti, výši úplaty za jejich postoupení ani jejich znalecké ocenění. Odpovědnosti za způsobenou škodu se může člen představenstva zprostit jen při splnění podmínek uvedených v ustanovení § 374; to neplatí, pokud jde o škodu způsobenou plněním pokynů valné hromady. Žalovaní okolnosti vylučující jejich odpovědnost tak, jak jsou vymezeny v ustanovení § 374 obchodního zákoníku, neprokázali. Pokud žalovaní z ustanovení § 374 obchodního zákoníku dovozovali, že okolnostmi vylučujícími odpovědnost za škodu v obchodním právu je překážka, jež nastala nezávisle na vůli povinné strany, a která jí brání ve splnění její povinnosti, jestliže nelze rozumně předpokládat, že by povinná strana tuto překážku nebo její následky odvrátila nebo překonala a dále, že předpokladem liberace je, že překážka a) nastala objektivně a ne v příčinné souvislosti s vůlí povinné strany, b) že nemůže být fakticky odvrácena nebo překonána a c) že v době vzniku porušovaného závazku nebyla předvídatelná, tak k tomu žalovaní namítli, že v tomto konkrétním případě jsou naplněny předpoklady pro liberaci z jejich údajné odpovědnosti za škodu žalobkyni, neboť k postupu pohledávek došlo výhradně v důsledku rozhodnutí Komise pro cenné papíry, přičemž hlavní příčinou diskontu byla reálná tržní hodnota postupovaných pohledávek P [REDACTED] [REDACTED], která byla pod jejich nominální hodnotou. Tak jak je uvedené výše, takovouto obranu žalovaných nelze zohlednit. Žalovaní měli vymáhat pohledávky fondu bezprostředně po jejich splatnosti, protože to majetková a finanční situace K [REDACTED] v době, kdy se pohledávky staly splatnými, umožňovala. Až zák. č. 370/2000 Sb., který nabyl účinnosti dne 1. 1. 2001, vložil do ustanovení § 194 odst. 5 obchodního zákoníku úpravu přenášející důkazní břemeno řádné péče na členy představenstva. Z ustanovení článku VIII. bod 32 zák. č. 370/2000 Sb. vyplývá, že ustanovení tohoto zákona o důkazním břemenu ve vztahu k prokázání splnění povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře se nepoužijí na jednání, k nimž došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V daném případě úprava přenášející důkazní břemeno řádné péče na žalované s ohledem na dobu jejich škodního jednání nemohla být aplikována. Pokud žalovaní odkazovali na ustanovení § 379 obchodního zákoníku, uvedené ustanovení se uplatní i v případě, kdy je odpovědnost za škodu založena porušením povinností jednatele jednat s péčí řádného hospodáře ve smyslu § 135 odst. 2 a § 194 odst. 5 obchodního

zákoníku (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2015 sp. zn. 23 Cdo 3202/2013). Rozhodovací praxe dovolacího soudu k § 379 obchodního zákoníku přitom stojí na úvaze, že „za nepředvídatelnou škodu je třeba považovat takovou škodu, jejíž vznik nemohl škůdce předvídat, s přihlédnutím ke všem skutečnostem, které znal, nebo měl při obvyklé péči znát v době vzniku závazkového vztahu, a právem se tedy domníval, že z porušení povinnosti, kterého se dopustil, taková škoda vzniknout nemůže“. Tvrzení žalovaných, že domnělá škoda nebyla objektivně předvídatelná, neboť diskont, který měl odpovídat údajné škodě, byl hlavně důsledkem hospodářské krize a souvisejícího propadu tržních hodnot postupovaných pohledávek, je pouze obecného charakteru, nadto nebylo prokázáno. Soud proto dospěl k závěru, že žalobkyně unesla důkazní břemeno k prokázání všech předpokladů odpovědnosti za škodu. Žalovaní jakožto členové představenstva porušili povinnost v § 5a odst. 3 zák. č. 248/1992 Sb. a v § 194 odst. 5 obchodního zákoníku, jestliže nepřistupovali s náležitou péčí k řešení a vymáhání pohledávek v podílovém fondu za K [REDAKCE], „svojí liknavostí a postoupením pohledávek se značným časovým odstupem po jejich splatnosti za zlomek jejich nominální hodnoty“ zapříčinili vznik závazku žalobkyně k náhradě škody vůči podílníkům. Vzhledem k tomu, že žalobkyně závazek k náhradě škody nemohla z důvodu nedostatku majetku vůči podílníkům splnit, žalobkyni hájící zájmy podílníků vznikl nárok na náhradu škody vůči žalovaným z titulu ručení podle § 194 odst. 6 obchodního zákoníku, a to ve výši rozdílu mezi nominální výší postoupených pohledávek a úplatou za postoupení. Soud proto stanovil žalovaným povinnost zaplatit žalobkyni společně a nerozdílně částku 575 690 430,48 Kč spolu s příslušenstvím představující úrok z prodlení dle § 369 odst. 1 obchodního zákoníku ve spojení s § 517 odst. 2 zák. č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku ve znění účinném ke dni prodlení, jehož výše je v souladu s § 1 Nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění platném do 27. 4. 2005. Ke splnění povinnosti žalovaným soud stanovil běžnou 3denní lhůtu dle § 160 odst. 1 o. s. ř.

21. Výrok pod bodem II. tohoto rozsudku je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobkyně v době konečného rozhodování měla ve věci plný úspěch. V průběhu řízení byl žalobní návrh částečně pravomocně zamítnut co do požadovaného úroku z prodlení za dobu předcházející datu 25. 5. 2004 a co do výše přesahující zákonnou výši úroku z prodlení. Jednalo se však o neúspěch žalobkyně v poměrně nepatrné části, takže i dle § 142 odst. 3 o. s. ř. bylo možné žalobkyni přiznat právo na plnou náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně v řízení před soudem prvního stupně se skládají z odměny za zastoupení žalobkyně advokátem, a to za 3 úkony právní služby po 171 675 Kč dle § 7, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu ve znění účinném v době započetí úkonu právní služby (1x převzetí zastoupení, příprava – plná moc ze dne 1. 4. 2001, 1x podání žalobního návrhu ze dne 31. 5. 2001, 1x písemné vyjádření ve věci ze dne 31. 1. 2005), 3 paušálních částek náhrady hotových výdajů advokáta po 75 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Soud přiznal žalobkyni odměnu dle vyhl. č. 177/1996 Sb. s ohledem na skutečnost, že Ústavní soud nálezem č. 116/2013 Sb. ke dni 7. 5. 2013 zrušil vyhlášku č. 484/2000 Sb., která byla platná a účinná v době započetí úkonu právní služby. Náklady žalobkyně v odvolacím řízení se skládají z odměny advokáta, a to za 1 úkon právní služby ve výši 274 580 Kč dle § 7, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění platném a účinném v době započetí úkonu právní služby (účast při jednání u VS v Praze dne 30. 4. 2007, soud nepřiznal žalobkyni požadovanou odměnu za úkon právní služby - podané odvolání ze dne 7. 7. 2006, neboť tento úkon nebyl učiněn právním zástupcem žalobkyně), 1 paušální částky náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč dle § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrady cestovného ve výši 2 269,71 Kč za použití vozidla Škoda Superb RZ [REDAKCE] k jednání odvolacího soudu při cestě [REDAKCE] a zpět, celkem 400 km, při průměrné spotřebě vozidla 6,67 l motorové nafty v její ceně spolu s paušální sazbou náhrady za používání osobních silničních motorových vozidel dle vyhl. č. 577/2006 Sb., náhrady za promeškaný čas 2x4 půlhodiny po 100 Kč dle § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb. Dále soud žalobkyni přiznal odměnu ve výši 1/2 za úkon právní služby – odvolání proti usnesení zdejšího soudu ze dne 5. 10. 2007 č. j. 42 Cm 107/2001-178, kterým bylo řízení přerušeno, tj. částku 137 290 Kč, 1 paušální částku náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady žalobkyně v dalším řízení před

soudem prvního stupně se skládají ze 3 úkonů právní služby po 274 580 Kč dle § 7, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. (2x účast při ústním jednání, a to dne 16. 4. 2008 a 25. 9. 2009, 1x písemné vyjádření ve věci ze dne 3. 7. 2008, soud nepřiznal žalobkyni požadovanou odměnu za 1 úkon právní služby, a to za účast při jednání dne 25. 1. 2010 (žalobkyně požaduje odměnu za účast při jednání dne 15. 1. 2010, toho dne se však žádné jednání nekonalo), při kterém za žalobkyni byl přítomen pouze její likvidátor Ing. [REDAKCE] [REDAKCE] 3 paušálních částek náhrady hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrady cestovného za 2 cesty [REDAKCE] [REDAKCE] a zpět, 600 km na jednu cestu, osobním automobilem Škoda Octavia RZ [REDAKCE] při jeho průměrné spotřebě 7,77 l/100 km benzínu v jeho ceně spolu s paušální sazbou náhrady za používání osobních silničních motorových vozidel k ústnímu jednání dne 16. 4. 2008 dle vyhl. č. 357/2007 Sb., tedy ve výši 3 900,56 Kč, k ústnímu jednání ve věci dne 25. 9. 2009 dle vyhl. č. 451/2008 Sb., tedy ve výši 3 589,42 Kč, náhradu za promeškaný čas 2x 12 půlhodin po 100 Kč dle § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb. Soud nepřiznal žalobkyni požadovanou náhradu cestovného spolu s náhradou za promeškaný čas k jednání dne 25. 1. 2010 vzhledem k tomu, že se tohoto jednání zástupce žalobkyně neúčastnil a z předloženého velkého technického průkazu vozidla (viz č. l. 340) nevyplývá, že by se jednalo o náhradu cestovného pro přítomného likvidátora žalobkyně. Náklady žalobkyně v dalším odvolacím řízení se skládají z odměny právního zástupce žalobkyně, a to ze 2 úkonů právní služby po 274 580 Kč dle § 7, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. (vyjádření k odvolání ze dne 21. 11. 2012, účast na jednání odvolacího soudu dne 26. 11. 2012), 2 paušálních částek náhrady hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrady cestovného ve výši 2 564,69 Kč za použití vozidla Škoda Octavia RZ [REDAKCE] při cestě [REDAKCE] a zpět, celkem 400 km, při jeho průměrné spotřebě 7,77 l/100 km benzínu v jeho ceně spolu s paušální sazbou náhrady za používání osobních silničních motorových vozidel dle vyhl. č. 429/2011 Sb., náhrady za promeškaný čas 12 půlhodin po 100 Kč dle § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady žalobkyně za dovolací řízení se skládají z odměny za 1 úkon právní služby ve výši 274 580 Kč dle § 7, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. (dovolání ze dne 13. 3. 2013) spolu s 1 paušální částkou náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady žalobkyně v dalším odvolacím řízení se skládají z odměny právního zástupce žalobkyně za 1,5 úkonu právní služby po 274 580 Kč dle § 7, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. (účast při ústním jednání odvolacího soudu dne 3. 10. 2016 a 13. 10. 2016, kdy došlo pouze k vyhlášení rozsudku), 2 paušálních částek náhrady hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., požadované náhrady cestovného ve výši 2 156 Kč za použití osobního automobilu BMW RZ [REDAKCE] při cestě [REDAKCE] a zpět, celkem 400 km k ústnímu jednání odvolacího soudu dne 3. 10. 2016, při jeho průměrné spotřebě 5,4 l/100 km motorové nafty v její ceně spolu s paušální sazbou náhrady za používání osobních silničních motorových vozidel dle vyhl. č. 385/2015 Sb., náhrady za promeškaný čas 12 půlhodin po 100 Kč dle § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady žalobkyně v dalším dovolacím řízení se skládají z odměny advokáta představující 1 úkon právní služby ve výši 274 580 Kč dle § 7, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. (dovolání ze dne 20. 1. 2017), 1 paušální částky náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady žalobkyně v dalším odvolacím řízení se skládají z odměny advokáta za 1 úkon právní služby ve výši 274 580 Kč dle § 7, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. (písemné vyjádření ve věci k výzvě odvolacího soudu ze dne 5. 3. 2020), 1 paušální částky hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. Náklady žalobkyně v dalším řízení před soudem prvního stupně se skládají z odměny právního zástupce žalobkyně za provedení 6 úkonů právní služby po 274 580 Kč dle § 7, § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. (3x účast při ústním jednání, a to dne 30. 11. 2020, 24. 5. 2023, 25. 3. 2024, 3x písemná vyjádření ve věci, a to ze dne 31. 7. 2023, 18. 1. 2024 a 29. 4. 2024), 6 paušálních částek náhrady hotových výdajů advokáta po 300 Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrady cestovného za použití osobního automobilu Škoda Octavia RZ [REDAKCE] [REDAKCE] při cestě [REDAKCE] a zpět, celkem 600 km, při jeho průměrné spotřebě 3,20 l/100 km motorové nafty v její ceně spolu s paušální sazbou náhrady za používání silničních motorových vozidel č. 358/2019 Sb., a to k ústnímu jednání dne 30. 11. 2020, tj. ve výši 3 130,56 Kč, dle vyhl.

č. 85/2023 Sb. k ústnímu jednání dne 24. 5. 2023, tj. ve výši 3 966,71 Kč a dle vyhl. č. 398/2023 Sb. k ústnímu jednání dne 25. 3. 2024, tj. ve výši 4 103,04 Kč, náhrady za promeškaný čas za celkem 36 půlhodin po 100 Kč dle § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb. Souhrn nákladů řízení žalobkyně ve všech stupních činí bez DPH 5 223 390,69 Kč. Žalobkyni rovněž náleží dle ustanovení § 137 odst. 3 o. s. ř. náhrada za DPH ve výši 21 % odpovídající výši procentní sazby této daně, kterou tito plátcí musí státu odvést z částek, které jim, jako odměna v širším slova smyslu, za zastupování náleží. Další náklady žalobkyně představují zaplacený soudní poplatek za podané dovolání dne 13. 3. 2013 ve výši 10 000 Kč a za zpracování znaleckého posudku č. [REDAKCE] znaleckou kanceláří STATIKUM s.r.o. ve výši 87 120 Kč včetně DPH. Celkem tak soud přiznal žalobkyni na náhradu nákladů řízení částku 6 417 422,73 Kč a žalovaným k jejich povinnosti uhradit žalobkyni společně a nerozdílně uvedené náklady řízení stanovil běžnou 3denní lhůtu dle § 160 odst. 1 o. s. ř., platební místo k rukám advokáta jim bylo stanoveno dle § 149 odst. 1 o. s. ř.

22. Výrokem pod bodem III. tohoto rozsudku soud stanovil povinnost žalovaným společně a nerozdílně zaplatit České republice soudní poplatek za řízení v prvním stupni a v odvolacím řízení v celkové výši 2 000 000 Kč. Vzhledem k tomu, že žalobkyni bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků v plném rozsahu usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 9. 2001 č. j. 9 Cmo 382/2001-23, které nabylo právní moci dne 22. 10. 2001, dle § 2 odst. 3 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích přešla poplatková povinnost podle výsledku řízení na žalované, protože neměli vůči žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení a nebyli též od poplatků osvobozeni (1. žalovanému bylo přiznáno osvobození v rozsahu 70% a 3. žalovanému v rozsahu 60% usnesením zdejšího soudu ze dne 13. 5. 2010 č. j. 42 Cm 107/2001-445 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 9. 11. 2010 č. j. 14 Cmo 278/2010-466, avšak toliko za podané odvolání). Výše soudního poplatku byla stanovena v souladu s Položkou 1, bod 1., písm. b), Položkou 22, bod 1., písm. a) Sazebníku poplatků při zohlednění maximální možné výše poplatku dle Sazebníku poplatků poplatkového zákona ve znění účinném v době vzniku poplatkové povinnosti žalobkyně. Ke splnění povinnosti žalovaným byla stanovena běžná 3denní lhůta dle § 7 zák. č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.
23. Ve výroku pod bodem IV. tohoto rozsudku bylo rozhodnuto o tom, že předmětem samostatného rozhodnutí bude stanovení povinnosti žalovaným společně a nerozdílně zaplatit státu plnou náhradu nákladů řízení, a to postupem dle § 148 odst. 1 o. s. ř., dle kterého stát má podle výsledků řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. V souvislosti s doplňováním dokazování vznikly státu náklady řízení, jejichž výše ke dni rozhodování nebyla známa vzhledem k tomu, že nedošlo k proplacení přiznaných odměn znalců.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinní dobrovolně, co jim ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněný domáhat svého práva návrhem na soudní výkon rozhodnutí nebo podat exekuční návrh u exekutora.

Plzeň 13. května 2024

Mgr. Jaroslava Kočandrlová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Vladislava Jelínková.

